

Chương 102

Thiếu Niên

Mấy mẹ con nói tới chiên bánh trôi, làm mì phở, làm bột khoai núi, Hoàng Ly nghe xong hưng phấn không thôi, nằm không yên, dựng thẳng hai chân lên tường, còn muốn dùng sức đưa lưng dựng đứng lên ép vào tường, chống ngược trông chuối, làm ván giường ván tường kêu vang "thùng thùng".

Làm như vậy, ống quần nàng trượt xuống lộ ra hai đoạn cẳng chân trắng nõn rắn chắc.

Đỗ Quyên vội vàng chặn lại nói: "Đừng làm trật cổ."

Hoàng Tước Nhi đồng thanh nói: "Cẩn thận bị lạnh."

Phùng Thị lại chồm người ra cho tiểu khuê nữ một bàn tay, mắng: "Ngủ cũng không thành thật, tác yêu tác quái! Làm hỏng giường, coi ta không lột da của người."

Hoàng Ly vội vàng đem chân thả xuống, chui vào ổ chăn.

Đỗ Quyên liền chuyển đề tài, hỏi tới tình hình nhà ông ngoại, ở đó có món gì ngon, có chỗ nào chơi vui.

Phùng Thị ôm đầu gối nói: "Có cái gì mà chơi vui, còn không phải cũng nghèo như chúng ta vậy. Cũng là núi nhiều, chỉ là người đông hơn chút, cách vài dặm đường có một thôn trang. Núi cũng thấp hơn rất nhiều, đường dễ đi hơn, có thị trấn..."

Đỗ Quyên hiểu, bởi vì đường dễ đi nên người ở đông hơn.

Người đông, sản vật trên núi sẽ không phong phú như ở đây, dĩ nhiên bị tàn phá hết.

Hoàng Ly mới nằm một hồi lại không thành thật, ngóc đầu hỏi: "Nương, thị trấn bán những gì?"

Phùng Thị nói: "Cái gì cũng có bán."

Hoàng Ly nghe xong chưa từ bỏ ý định, hỏi tới: "Cái gì cũng bán, vậy là bán cái gì?"

Phùng Thị cười nói: "Cho người nghiện răng! Ăn, mặc, chơi, đều có bán."

Hoàng Ly nghe xong hai mắt tỏa sáng, bấm riết không tha hỏi tới: "Ăn, mặc, chơi, là những gì?"

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ha hả cười rộ lên.

Phùng Thị cũng sáng giọng: "Ăn thì có đủ màu sắc kiểu dáng điểm tâm và trái cây chiên dầu. Mặc có đủ loại vải bông đầy màu sắc, chơi... Ai nha! dù sao có thật nhiều rất nhiều."

Từ ngữ của nàng không nhiều, không thể ứng phó sự "ham học hỏi" của tiểu khuê nữ, đành nói cho qua.

Hiên nhiên Hoàng Ly không hài lòng câu trả lời của nàng, cảm thấy không đủ chi tiết, bởi vậy oán giận nói "Cũng không mang ta đi. Thật là! Ta đã năm tuổi, ngày trước ta còn lên núi nhặt nấm kìa."

Đỗ Quyên vạch trần nói: "Người gọi đó là nhặt nấm à? Là ta và tỷ tỷ mang người lên núi chơi có được không? Chúng ta tìm được nấm, sau đó kêu người nhặt, còn phải phòng ngừa sói đến cắn người, còn phải coi chừng rắn cắn người. Lúc trở về người đi không được, chúng ta phải cõng người..."

"A a "

Hoàng Ly thét chói tai ngắt lời, không cho nàng nhắc lại chuyện cũ "không chịu nổi" của mình.

Phùng Thị nhìn mấy tỷ muội tranh cãi âm ỉ, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Bất tri bất giác, đêm đã khuya, nàng không đi về phòng, cùng ba khuê nữ chen chúc một giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau Phùng Trường Thuận đi về, nói là cuối năm chuyện nhiều, không thể trì hoãn.

Phùng Thị và khuê nữ vẩy nước quét nhà lau dọn, bắt đầu bận rộn.

Hôm sau là hai mươi bảy tháng chạp, người vào núi săn thú đã trở lại. Có Lâm Đại Mạnh, Lâm Đại Đầu, Hoàng Lão Thực, Lâm Phúc sinh và Lâm Thu Sinh, thậm chí Cửu Nhi và Lâm Xuân đều đi.

Bởi vì nhà Nhậm Tam Hòa ở bên ngoài thôn, gần núi, cho nên mọi người kiêng con mồi đến nhà hăn trước, chia đều rồi mới kéo về nhà mình.

Cửu Nhi và Lâm Xuân 9 tuổi, làn da phơi đen nhem, thập phần rắn chắc khỏe mạnh. Một thân quần áo ngắn, đeo đai lưng bằng vải thô, nhìn lại tựa như thiếu niên mười một mười hai tuổi. Tuổi tác hai người tuy nhỏ nhưng đều buộc tóc ở đỉnh đầu để phương tiện ở trong núi đi lại.

Cửu Nhi giống cha hăn, lời nói hào khí lại sáng khoái, còn có chút hung ác.

Lâm Xuân trầm ổn hơn nhiều, ngôn ngữ cũng ít nhưng không phải là trầm mặc ít nói và chất phác, mà là khi hăn đối mặt với người khác, luôn dựa vào sức quan sát sâu sắc, bất động thanh sắc đánh giá đối phương. Một khi nói chuyện là thập phần thoả đáng, đúng ngay trọng tâm.

Hai thiếu niên từ lúc bốn tuổi, sớm muộn gì đã theo Nhậm Tam Hòa học võ. Bắt đầu năm nay, Nhậm Tam Hòa và Lâm Đại Mãnh vào núi săn thú, mang theo bọn họ cho bọn họ lấy kinh nghiệm. Trong những ngày Lâm Xuân không vào núi, hẳn theo sau Đại gia gia Lâm lý chính học nghề mộc.

Tính cả Đỗ Quyên dạy, hai đứa trẻ đều được huấn luyện tinh anh giống nàng kiếp trước.

Trong đó, Lâm Xuân đặc biệt bận rộn. Bởi vì Đỗ Quyên suy xét hẳn cần học nghề mộc nên đặc biệt dạy hẳn toán học, kế tiếp muốn dạy hẳn vật lý.

Cũng may hẳn thông minh, đi sớm về tối đều có thể ứng phó được.

Nàng có một chuyện muốn làm: đó là Đỗ Quyên đỏ mắt trông chờ nhìn thấy cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, nên đưa ra đề nghị muốn học võ công với Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa lại lắc đầu, nói nàng không phải là nhân tố học võ, cũng không chịu nổi khổ cực đó.

Đỗ Quyên nghe xong không phục, mình là người yếu ớt vậy sao?

Bởi vậy kiên quyết muốn học.

Nhậm Tam Hòa hết cách, liền dạy nàng khinh công, dùng roi và ám khí.

Từ đó về sau, Đỗ Quyên lâm vào hoàn cảnh khổ không thể tả.

Nhưng khi nàng muốn không học, Nhậm Tam Hòa lại không cho, ép nàng tiếp tục học. Đỗ Quyên bị bức bách bởi áp lực chỉ có thể tiếp tục, nhưng ba ngày hai bận kiếm cơm trốn huấn luyện vào sáng sớm.

Đề tài này nói sau.

Nói chuyện trước mắt, Đỗ Quyên nghe động tĩnh la hét ầm ĩ, vội cùng Hoàng Ly chạy tới nhà tiêu di. Chỉ thấy giữa sân chất đống rất nhiều món ăn thôn quê, mọi người đang phân phối từng cái.

Lâm Xuân nhìn thấy nàng liền cười gọi "Đỗ Quyên!"

Đỗ Quyên không kịp trả lời hẳn, trước xông tới phía Hoàng Lão Thực kêu: "Cha!"

Hoàng Ly trực tiếp nhào qua ôm lấy đùi Hoàng Lão Thực, ngửa đầu cười nói: "Cha, người trở về đúng lúc. Nương đang làm trái cây chiên dầu. Thơm lắm!"

Hoàng Lão Thực vội cúi người ôm lấy tiêu khuê nữ, ngây ngô cười hỏi: "Có nhớ cha không?"

Hoàng Ly liên tục gật đầu, nói: "Nhớ. Nghĩ đến ngủ không yên."

Hai tay vòng lấy cổ Lão Thực cha, hết sức tri kỷ.

Đỗ Quyên xì cười, nhìn tiểu nha đầu này đỡ người không nháy mắt, thảm nghĩ không biết là ai ngủ như heo con, buổi sáng kêu hoai cũng không tỉnh.

Nhưng Hoàng Lão Thực hiển nhiên rất hưởng thụ lời này, mừng rỡ thấy răng không thấy mắt.

Hoàng Ly lại nói: "Cha, nghe người trở về, đại tỷ đã vội vàng nấu nước, người về nhà có thể tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, rồi dậy ăn cơm."

Hoàng Lão Thực luôn miệng nói: "Ai, ai! Tốt, tốt! Cha lập tức về nhà."

Nhìn một màn ấm áp này, Lâm Đại Đầu không cam lòng hỏi Hoàng Lão Thực: "Lão Thực huynh đệ, sao người sinh tới ba khuê nữ lận?"

Có bốn nhi tử hấn cư nhiên sẽ ghen tị Hoàng Lão Thực, nếu là trước kia, ngay cả hấn cũng không tin.

Nhưng đây là thiên chân vạn xác.

Nhà ai nuôi ba đứa con gái còn qua dễ chịu được như vậy?

Con gái nhà ai tri kỷ như Hoàng gia?

Mỗi ngày nghe giọng nói bé gái cách vách nũng nịu trong trẻo kêu cha gọi mẹ, trong lòng hấn liền ứa nước chua.

Cũng đều làm việc như nhau xong về nhà, khuê nữ Hoàng gia nhất định làm thỏa đáng hết mọi thứ: nước ấm, khăn rửa mặt đều sẵn sàng. Thức ăn thức uống được bung lên, Lão Thực kia chỉ cần ngồi hưởng thụ là được. Nhà hấn thì sao, nếu không phải mẹ Xuân Nhi động thủ, mấy tên tiểu tử chỉ biết phá thôi.

Ân! Chỉ có Xuân Nhi mạnh mẽ chút.

Lòng Lâm Đại Đầu tràn đầy không phục, Hoàng Lão Thực lại cho rằng hấn đang cười nhạo mình, "Hừ" một tiếng nói: "Như thế nào? Ta không thể sinh nhi tử thì không thể sinh khuê nữ sao? Vậy người nói ta sinh cái gì?"

Đám người Lâm Đại Mãnh cười ha ha.

Đỗ Quyên đả kích Lâm Đại Đầu nói: "Cha, Đại Đầu bá bá đang ganh tỵ người đó, có khuê nữ tri kỷ làm tiểu áo bông. Người không nghe ra sao?"

Hoàng Lão Thực nghe xong mở to hai mắt hỏi "Thật sự?"

Về mặt không khỏi đắc ý dào dạt.

Lâm Đại Đầu thở phì phò trừng Đỗ Quyên, nhưng không có cách nào.

Thấy cha khốn quẫn trước mặt Đỗ Quyên, Lâm Xuân vội vàng kêu nàng qua xem món ăn thôn quê, nói: "Đỗ Quyên, đến đây! Coi con chim trĩ này là ta sẵn được. Con thỏ là Cửu Nhi đánh..."

Đỗ Quyên cùng hấn đi qua. Nhìn thấy hai bàn tay hấn đều quấn vải, vội hỏi hấn phải chăng bị thương.

Lâm Xuân cười nói, tay bị cọ phá, không có chuyện lớn gì, cọt như vậy vì khiêng con mồi. Lại thao thao bất tuyệt nói chuyện sấn thú, Cửu Nhi ở bên cạnh bổ sung.

Đỗ Quyên nghe đến mắt không chớp, hăm mộ nói lần tới muốn đi chung với bọn họ.

Lại thấy Nhậm Tam Hòa liếc nhìn nàng, bộ dáng không đồng ý.

Lâm Xuân còn chưa phản ứng, Cửu Nhi lập tức giật giây, nói "Người đi theo ta, không cần sợ gì hết. Không đi nổi, ta có thể cõng người. Ta khoẻ. Đỗ Quyên, có người đi theo, chúng ta không cần ăn mìn thầu lạnh."

Đỗ Quyên vội nói: "Lâm Xuân không phải biết nướng thịt sao? Ta còn giúp hấn chuẩn bị đồ gia vị, sao các người còn ăn mìn thầu lạnh?"

Cửu Nhi nhếch miệng cười nói: "Lâm Xuân so với người làm còn hơi kém hơn chút."

Lâm Xuân tròn trắng mắt nhìn hấn, nói: "Lần tới người đừng ăn a!"

Đang nói, Thu Sinh đi tới.

Năm nay hấn mười bốn tuổi, nhìn giống người lớn.

Trong tay hấn cầm một khúc rễ cây đen thui, ước chừng nửa thước ngang, một thước dài, đưa đến trước mặt Đỗ Quyên, nói: "Đỗ Quyên, cái này cho người. Ta thấy người rất thích nhặt nhạnh những đồ rách nát lạ lùng gì đó. Cái này người có thích không?"

Đỗ Quyên bật cười nói: "Đó không phải là rách nát, đó là... Di, có bị mục ở giữa không? Bên trong còn có một cây tùng nhỏ kia. Ái dà! cái này tốt. Ta thích!"

Thu Sinh cười, nói: "Thích thì tốt. Ta còn sợ không kiếm ra đồ."

Đỗ Quyên luôn miệng nói: "Không tốn công không. Cái này không cần tốn nhiều công phu tạo hình, để cây tùng bên trong lớn lên, làm bồn cảnh cũng được. Nếu không nuôi sống được cây tùng, thì thanh lý bên trong cho sạch sẽ làm bình hoa thiên nhiên cổ xưa, khác biệt rất nhiều với bình hoa sứ a."

Bên kia Nhậm Tam Hòa nghe xong nghi hoặc: nàng thấy qua đồ sứ sao?

Có lẽ thấy qua ở nhà Cửu Nhi. Lâm gia cũng có mấy món đồ sứ.

Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên yêu thích không buông tay, cầm cái rễ cây rộng ruột kia lên chăm chú nhìn, hỏi Thu Sinh: "Thu Sinh ca, người nhặt thứ này lúc nào? Lúc đầu sao không thấy người lấy ra?"

Lâm Xuân không lên tiếng, ánh mắt lờ lờ nhìn đại ca.

Thu Sinh sững sốt một chút, sau đó mới cười nói: "Ta nhớ lúc đi cùng đại bá, để trong bao quần áo suýt quên. Lúc này nhìn thấy Đỗ Quyên mới nhớ tới."

Đỗ Quyên nâng rễ cây lên hỏi Lâm Xuân: "Người nói, là đọt cây tùng bên trong trưởng thành làm bồn cảnh tốt, hay là lột hết vỏ cây làm thành bình hoa gỗ chạm khắc tốt?"

Lâm Xuân tiếp nhận rễ cây kia, vỗ nhẹ, nói: "Bên trong rễ cây bị mục, bên ngoài thật rắn chắc, hẳn là sương gió mấy năm cũng không mục. Trước nuôi đi, chờ thêm vài năm, ta giúp người làm thành bình hoa gỗ chạm khắc."

Hiện tại, hẳn còn chưa có tay nghề đó.

Đỗ Quyên nghe xong vội vàng gật đầu.

Tay nghề của ông nuôi tốt, nhưng nàng không thể vì chút chuyện nhỏ này phiền toái người ta. Nếu Lâm Xuân học thành tài, vậy thì khác.

Lâm Xuân chỉ vào mặt ngoài vỏ cây sần sùi như hình cái túi có ngạnh, nói: "Xem nơi này, có thể điêu khắc thành nham thạch, bên cạnh có một cây cổ tùng. bên này, khắc thành một dòng nước, phía trên là đám mây..."

Tuy tài nghệ hẳn chưa thành, nhưng được thái gia gia hun đúc chỉ bảo mấy năm đầu, hơn nữa được Đỗ Quyên cố ý chỉ điểm, hẳn lại có linh tính, cho nên có thể triển khai trí tưởng tượng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lâm gia để Cửu Nhi học săn thú, lại tuyển hẳn kế thừa nghề mộc. Nghề mộc Lâm gia không như những thợ mộc khác. Tư chất con cháu trong gia tộc bình thường không đủ giỏi cũng không cho học, nói là học ra tay nghề kém, từng thế hệ truyền xuống, một ngày nào đó tay nghề lão tổ tông lưu lại sẽ không còn

Chương 103

Hoàng Gia Có Con Gái Mới Lớn

Đỗ Quyên nghe xong lời của hắn, gật đầu tán thưởng, lại cải chính nói: "Cái này gọi 'thác nước'. Phía dưới chỗ cái hố, nên khắc thành hồ sâu. Nhìn ở bên cạnh nè, có nhiều chấm nhỏ, không giống bột nước văng khắp nơi sao?"

Lâm Xuân ngưng thần nhìn kỹ, quả nhiên là như vậy.

Bên miệng hắn dấy lên một nụ cười, phảng phất tâm thần đã chìm vào cảnh giới do mình và Đỗ Quyên tạo ra, đứng ở thác nước cạnh đầm nước, thậm chí có thể cảm giác được bột nước bắn lên người lạnh lạnh.

Đỗ Quyên nhìn ánh mắt của hắn, không khỏi cảm thán: thiên phú thật sự rất quan trọng!

Lâm Xuân sâu sắc cảm nhận, dù cho mới 9 tuổi cũng đã cảm được.

Từ khi Đỗ Quyên nói thích rễ cây đó, lòng Thu Sinh tràn đầy thư sướng.

Đang cười, chợt thấy đầu tam đệ và Đỗ Quyên chụm vào một chỗ nghiên cứu rễ cây, nét cười trên mặt biết mất, thay thế bằng vẻ thất lạc và mất hứng.

Cửu Nhi thấy hai người nói náo nhiệt, cũng chen lấn vào.

Lâm Xuân vừa rời khỏi cảnh giới chạm khắc gỗ, định đưa rễ cây kia cho Đỗ Quyên, liền bị một thân thể nhỏ xông tới va vào, "Tam ca, cho ta! Cho ta!"

Lâm Xuân vội giơ rễ cây lên cao, không cho hắn chạm vào, nói: "Đông Sinh, ngươi muốn cái này làm gì? Không thể ăn, cũng không thể chơi."

Đông Sinh kéo tay áo hắn giơ chân hô: "Ta muốn, ta muốn!"

Đỗ Quyên vội nháy mắt Lâm Xuân, ý bảo đưa cho hắn.

Con nít, bắt quá ham đồ mới mẻ, thấy người khác hiếm lạ, cũng đi theo ồn ào. Quay đầu cảm thấy không có gì chơi vui sẽ buông tay.

Lâm Xuân đưa rễ cây cho tứ đệ cầm, "Không được nhử cây bên trong."

Rễ cây có chút nặng, trĩu tay Đông Sinh.

Hoàng Ly ở kế bên thấy, hai tay vừa kéo ôm, đoạt lại, nói: "Cho ta! Thu Sinh ca ca cho nhị tỷ tỷ ta."

Đông Sinh không yếu thế chút nào, chộp đoạt trở về, ngẩng cao đầu nhỏ ngạo nghễ nói: "Là ta đại ca nhất! Cho ta!"

Hoàng Ly tuy nhỏ hơn hẳn một tuổi, nhưng rất có ánh mắt.

Nàng nhanh chóng phán đoán tình thế "địch ta", phỏng chừng muốn đoạt cũng không được, nên mềm giọng nói: "Đông Sinh ca ca! Cho ta chơi có được hay không?"

Đông Sinh nghe xong rất đắc ý, giương cằm lên nói, nói: "Ngươi kêu ca ca một tiếng nữa đi."

Đỗ Quyên nghe xong, suýt chút cắn đầu lưỡi mình.

Liền thấy Hoàng Ly biết nghe lời giòn tan hô: "Đông Sinh ca ca! Ca ca tốt! Đông Sinh ca ca tốt!"

Đông Sinh hài lòng đưa rễ cây cho bé gái.

Mọi người nhìn ngây người, nghe choáng váng.

Lâm Đại Mãnh cười một trận, nhìn Hoàng Ly rồi quay sang Hoàng Lão Thực nói: "Đừng nói Đại Đầu đỏ mắt, ngay cả ta cũng không phục. Lão Thực huynh đệ, ngươi nói người nuôi đứa con gái thứ ba này như thế nào?"

Ngụ ý, ba khuê nữ nhà ngươi, không một ai thành thật giống ngươi.

Hoàng Lão Thực ha hả ngây ngô cười.

Lâm Đại Đầu nhăn mày nhíu mặt.

Hắn không những đỏ mắt Hoàng Lão Thực, hắn còn phát sàu nữa.

Nhìn mấy tên tiểu tử nhà mình, trừ bỏ lão Đại Thu Sinh, Lâm Xuân lúc còn bú sữa mẹ đã nhận chuẩn Đỗ Quyên, hiện tại càng không cần nói. Lão nhị Hạ Sinh, hắn cũng nhìn ra sự thật, vài lần ăn vụng trong nhà đưa cho Hoàng Tước Nhi. Còn tiểu nhị tử Đông Sinh, đừng nhìn thường ngày thông minh sáng láng như trăng rằm, lại bị Hoàng Ly dỗ đến xoay quanh.

Nhi tử như vậy, làm cho kẻ làm cha hắn trước mặt Hoàng Lão Thực thấp hơn một nửa, lại không dám châm chọc khiêu khích Hoàng Lão Thực, cũng không dám như trước keo kiệt tính toán với Hoàng gia.

Tóm lại, con trai như măng mọc, hắn làm cha phải gập eo trước mặt Hoàng Lão Thực. Nhi tử tốt cũng phải cưới vợ nha!

Về phần làm công công uy phong, vẫn phải đợi con dâu cưới vào cửa mới tính tới!

Trước mắt, hắn phải ra vẻ đáng thương trước mặt Hoàng Lão Thực.

Kêu hắn đi cưới khuê nữ nhà người khác cho con trai mình?

Chê cười! Khuê nữ Hoàng gia, nhà khác có thể so sao?

Lấy Đỗ Quyên mà nói, bộ dạng tốt, tính tình thảo hỉ còn chưa phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là nàng có thể làm.

Tỷ như nấu ăn, con gái người ta đều theo nương học nấu cơm. Rất nhiều người học xong cũng thôi, một số ít dụng tâm học được tay nghề. Nhưng nàng bất đồng, nàng đặc biệt dụng tâm, dụng tâm hơn cả Lâm Xuân học nghề. Khắp thôn, chỉ cần nhà ai nấu được một món ngon, nàng liền tới cửa lãnh giáo.

Nàng dụng tâm như vậy kết quả là: mặc kệ nàng cùng ai học cái gì, món ăn của nàng sẽ ngon hơn.

Bé gái như vậy ai không mong cưới về nhà làm con dâu chứ?

Tuy Hoàng Tước Nhi kém hơn Đỗ Quyên, nhưng so với những bé gái khác trong thôn tốt hơn nhiều.

Về phần Hoàng Ly càng là tiểu nhân tinh, hẳn thích nhất như vậy.

Cho nên, khuê nữ Hoàng gia tốt!

Hắn nhất định phải cưới khuê nữ Hoàng gia làm con dâu!

Cho dù không thể cưới hết cả ba, cũng muốn tranh thủ cưới 2 cái!

Ít nhất không thể thiếu một người, đó chính là Đỗ Quyên!

Hắn nha, ước gì Hoàng gia và Lâm gia hai nhà hợp thành một mới tốt, tương lai Hoàng Lão Thực và Phùng Thị dưỡng lão sống chung cũng không thành vấn đề. Dù sao người sống đến trăm tuổi cũng phải chết, lại không phải là việc khó.

Nhưng là Đỗ Quyên...

Ai, còn có Cửu Nhi nữa!

Hắn nhìn thẳng cháu Cửu Nhi vây quanh Đỗ Quyên, lòng tràn đầy rối rắm khó chịu, thầm oán giận nói, tiểu tử này, cả thôn nhiều khuê nữ như vậy, làm gì nhất định muốn tranh vợ với đệ đệ chứ?

Không được, hắn phải cùng Hoàng gia nhắc lại chuyện định thân năm đó...

Đang suy nghĩ, Lâm Đại Mãnh và Nhậm Tam Hòa đã chia xong món ăn thôn quê.

Hoàng Lão Thực được chia ba con thỏ, ba con gà rừng, ngoài ra còn có 8 cân thịt hươu, 8 cân thịt dê, 10 cân thịt hoẵng.

Chia như thế là nhiều vì hắn không biết săn thú, đi theo làm lao động tay chân.

Đỗ Quyên từng trực tiếp nói với Nhậm Tam Hòa, không cần chia nhiều thịt cho cha, để tránh người bên ngoài đổ mắt, chiếm tiện nghi còn đắc tội

người ta. Dù sao thịt để ở nhà tiêu di, bọn họ muốn ăn thì đến, còn phương tiện nữa.

Lâm Đại Đầu vội vàng nói: "Sao Lão Thực huynh đệ chỉ có bằng ấy? Tháng giêng chắc ông ngoại nàng sẽ đến đây, đem phần của chúng ta nhượng chút cho hắn đi."

Xem, đây coi như một bắt đầu tốt.

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Không cần, không cần. Cha ta không ra sức. Lâm Xuân và Cửu Nhi còn săn được gà rừng và thỏ, cha ta không săn được gì, nếu được chia nhiều, chúng ta ngưỡng chừng a. Ông ngoại ta đến đều là ở nhà tiêu di ăn cơm, chúng ta có cái gì thì nấu cái đó, ông ngoại sẽ không trách."

Nhậm Tam Hòa cũng ngăn Lâm Đại Đầu lại, kêu hắn chớ có nhiều chuyện.

Lâm Đại Đầu muốn bán nhân tình lại không bán được, chỉ đành thôi. Hắn vội vàng kêu Lâm Xuân giúp Hoàng thúc đem món ăn thôn quê về nhà, muội muội xách không nổi.

Vì thế, chỗ thịt của Lão Thực cha, hai tay Đỗ Quyên xách một con gà, Lâm Xuân xách con gà còn lại và thỏ, đồng loạt đi về phía trước.

Hoàng Ly không chịu đi, nói muốn ở lại nhà tiêu di chơi.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ nàng, dù sao nhà tiêu di cũng như nhà mình. Chỉ dặn nàng, quay đầu đừng quên đem rễ cây kia về nhà.

Nói xong hướng Thu Sinh cười nói: "Đa tạ Thu Sinh ca ca."

Thu Sinh lập tức cười nói: "Cảm tạ cái gì, bắt quá là nhặt được một cái rễ cây mục mà thôi. Đợi ta mang Hoàng Ly đưa qua."

Đỗ Quyên gật gật đầu nói: "Ai!" Xoay người đi.

Thu Sinh nhìn bóng dáng nàng sóng vai cùng tam đệ, trong lòng bỗng run lên.

Trên đường, Lâm Xuân cười hỏi: "Đỗ Quyên, hôm nay có gì không?"

Hắn là hỏi đến chuyện học tập.

Đỗ Quyên nói: "Hai ngày nay bận rộn, nhà chuẩn bị hàng tết. Đợi ăn buổi trưa cơm xong, người qua đây, ta giảng cho người vài đề, bố trí chút bài tập tự người bớt chút thời gian làm. Bài tập ta đều chuẩn bị xong."

Lâm Xuân vội gật đầu.

Đỗ Quyên lại hỏi hắn chuyện múa sư tử mừng năm mới, cần phải bỏ công phu luyện tập.

Mỗi cuối năm, thôn Thanh Tuyền múa sư tử trợ hứng. Lâm Xuân và Cửu Nhi học võ với Nhậm Tam Hòa, hơn nữa thiếu niên thân mình nhu kiện. Năm trước múa một đường tiểu sư tử, người trong thôn xem khen không dứt miệng. Bởi vậy, năm nay mọi người đều yêu cầu hai người bọn họ tiếp tục múa.

Lâm Xuân nói: "Luyện cái gì, ai mà rảnh chứ! Còn không phải nghĩ thế nào múa thế đó. Ta và Cửu Nhi ca tập võ, không phải giống như luyện tập sao? So với múa sư tử còn khó hơn. Đỗ Quyên, ngươi muốn xem kiểu gì?"

Hắn rất bận rộn, không chịu lãng phí công phu mấy chuyện đó.

Bỗng nhiên lại nhớ có lẽ Đỗ Quyên thích xem, nên hỏi nàng.

Đỗ Quyên nói: "Là ngươi nói, các ngươi tập võ cũng như luyện tập. Không bằng ngươi làm trang phục đạo cụ sư tử, rồi tập múa, kêu tiểu dương chỉ điem một chút. Thêm một môn tài nghệ luôn tốt."

Lâm Xuân liền cười gật đầu.

Đến Hoàng gia, Lâm Xuân đặt con mồi trong tay tại cửa phòng bếp, nhìn Đỗ Quyên cười, "Lát nữa ta đến." Nói xong, không chờ nàng cảm tạ, xoay người chạy đi.

Đỗ Quyên cũng không thềm để ý, xông vào phòng bếp hô: "Nương!"

Phùng Thị đang cán mì, nghe gọi tiếng, vội lau hai tay đi ra.

Nàng nhìn lướt qua mặt đất, lại thấy thịt trên tay Hoàng Lão Thực, mặt tươi cười nói: "Đem thịt vào treo lên. Coi chừng bị mèo tha đi."

Hoàng Tước Nhi cũng chạy đến, vui vẻ kêu lên: "Ái dà, chia được nhiều như vậy! Cha, ta nấu nước ấm, ngươi đi tắm rửa trước."

Hoàng Lão Thực ngửi thấy mùi thơm, lại thấy 2 mẹ con đều đeo tạp dề, bao khăn trùm đầu, đang bận rộn, cũng lập tức cao hứng, vội nói: "Không vội. Ta giúp các ngươi một tay trước, giúp xong rồi mới đi tắm."

Phùng Thị nhú mày khiển trách: "Hỗ trợ cái gì? Còn không nhanh đi tắm đi! Thay quần áo bẩn của ngươi ra. Ở trên núi vài ngày, vào cửa không vỗ một cái đã chui vào phòng bếp. Ta nấu ăn, tay ngươi dính vào, còn ai dám ăn?"

Đỗ Quyên cũng khuyên nhủ: "Cha, ngươi không tắm cũng không được a, một nồi lớn nước, chúng ta đợi ngươi mang nước đi, lấy nồi làm cái khác."

Hoàng Lão Thực nghe xong, cười láo lỉnh nói: "Kia, ta đi tắm trước."

Hoàng Tước Nhi dùng thùng lớn múc nước ấm, đối với hắn nói: "Xiêm y và khăn tắm đặt trên thành thùng."

Hoàng Lão Thực hài lòng gật đầu, tự mình khiêng nước ấm vào phòng.

Phùng Thị nhìn theo bóng hắt hơ: "Gội đầu luôn. Hôm qua chúng ta đã giặt sạch ra giường. Nếu người không gội đầu, buổi tối đừng nghĩ lên giường ngủ!"

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong đều cười.

Đỗ Quyên vừa rửa tay, vừa hỏi Phùng thị: "Nương, bắt đầu chiên chưa?"

Phùng Thị vội nói: "Nhân bánh trôi còn chưa trộn. Không phải người nói để người trộn sao?"

Đỗ Quyên gạt đầu, vén tay áo, bung vật liệu đã rửa sạch lên tấm thớt, bắt đầu bận rộn.

Sở dĩ chờ nàng trộn nhân bánh trôi là có nguyên do.

Bánh trôi thịt là dùng gạo nếp, gạo tẻ, lại thêm thịt vụn, gừng, hành thái cùng muối quấy thành. Nếu cho nếp nhiều, làm thành bánh trôi bị dính vào một khối. Nếu dùng nhiều gạo tẻ bánh sẽ bị khô cứng. Hơn nữa mặn nhạt phải không chế, cho nên trộn nguyên liệu là rất khâu rất quan trọng.

Trù nghệ của Đỗ Quyên, ngay cả Phùng Thị không thừa nhận cũng không được, so với mình giỏi hơn nhiều, so với Hoàng Tước Nhi cũng mạnh, bởi vậy chờ nàng về trộn bột.

Đỗ Quyên đổ hết nguyên liệu vào bồn, cuối cùng còn bóp nát hai khối đậu hủ bỏ vào, bỏ muối hạt đã nghiền nát vào, trực tiếp dùng tay trộn lên.

Phùng Thị ở một bên cán mì, thấy thế vội hỏi: "Sao lại bỏ đậu hủ?"

Hoàng Tước Nhi ở bên cạnh xem, cũng hỏi tại sao.

Chương 104

Tiểu Nhân Tinh

Đỗ Quyên nói: "Cho chút đậu hủ vào càng mềm mại."

Phùng Thị nghe xong nửa tin nửa ngờ, nói: "Người đừng hỗn nháo nga. Nếu làm hư, coi ta không đánh người."

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: "Nếu ăn không ngon, nương cứ việc đánh."

Như cũ quấy đều đậu vào đấy, như đã định liệu trước.

Phùng Thị khản trương như thế, bởi vì mấy năm trước Hoàng gia cũng không chiên bánh trôi thịt. Không phải vì không có thịt, mà là không có dầu. Đồ chiên thật phí dầu.

Không dễ dàng năm nay dư dả chút. Lần đầu chiên, dĩ nhiên nàng phải cẩn thận.

Đỗ Quyên lại không sợ, nàng vì học tập trù nghệ, đã bỏ ra chút tâm tư.

Chẳng những thường xuyên nàng lãnh giáo vợ Đại Đầu, mẹ nuôi, tiểu di, còn lãnh giáo đầu bếp xuất sắc nhất thôn, Hồng Cô và đại nương. Lúc bọn họ làm tiệc rượu cho người ta, nàng uốn mặt theo ở phía sau hỗ trợ, đồng thời dụng tâm học tập nghiên ngẫm.

Nàng không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, lại chịu dụng tâm học hỏi, học được thứ gì là biết áp dụng, suy một ra ba, lớn mật làm thử, cho nên trù nghệ càng ngày càng tăng tiến.

Bánh trôi chiên thêm đậu hủ, là lúc nàng giúp người làm bánh trôi, đặc biệt thí nghiệm ra, người khác còn không biết đâu.

Đỗ Quyên trộn xong, bên Phùng Thị cũng đã cán xong bột, trên mặt đều rải một lớp bột sừng, sau đó cắt thành những cọng mì rộng chừng một ngón tay, 2, 3 tác dài dài.

Bởi Hoàng Tước Nhi nhồi thịt bánh trôi, Phùng Thị tự mình đi nhóm lửa.

Đỗ Quyên mang một cái ghế dài nhỏ, đặt trước bếp lò, nói: "Nương, để ta chiên."

Phùng Thị không yên lòng, nhét một cây củi vào lò, rồi đứng trước bếp lò giám sát.

Trước khi chiên xong còn nói mẻ này chiên già rồi, mẻ kia chưa vàng, sau đó liền ngậm miệng.

Đỗ Quyên chỉ chiên một ít làm thí nghiệm, chiên ba bốn đợt: một mẻ chiên vàng sậm, một mẻ màu vàng nhạt, một mẻ vàng vừa, một mẻ hơi cháy. Sau khi ăn thử, tuyển ra mẻ hợp tâm ý nhất, toàn bộ chiên thành như vậy.

Dĩ nhiên nàng thành công.

Phùng Thị ném thử đồ thử nghiệm, cuối cùng hiểu ra tay nghề của khuê nữ luyện như thế nào, vừa bồi phục đồng thời cũng hổ thẹn không thôi.

Không nói việc khác, tỉ mỉ cẩn thận như thế thì nàng làm không được.

Từ từ thử, với tính tình của nàng luôn gấp vội muốn chết, không kiên nhẫn. Huống chi, cho dù thử ra, lúc chính thức chiên, hai mắt phải nhìn chăm chăm vào nồi, một phút cũng không thể qua loa. Hỏa hậu càng phải nắm giữ tốt. Lửa hơi lớn sẽ bị cháy.

Nhìn Đỗ Quyên dùng vớt trúc vớt bánh ra cho vào rổ cho ráo dầu, bánh màu vàng ruộm, hương vị béo ngọt xộc mũi, miễn bàn quá mê người. Nàng an tâm thoải mái đi canh lửa.

Đỗ Quyên kêu "lửa lớn", nàng thêm củi. Đỗ Quyên kêu "lửa nhỏ", nàng rút bớt củi ra, cam tâm làm trợ thủ cho khuê nữ.

Thịt bánh trôi cũng được bào chế đúng cách.

Đội Hoàng Lão Thực tắm rửa xong đi ra, Hoàng Ly cũng nhảy nhót trở về.

Thu Sinh đưa nàng trở về, đoạn rẽ cây kia cũng đưa đến.

Phùng Thị nghe thấy thanh âm của Thu Sinh, vội gọi hấn đến ăn bánh trôi chiên.

Thu Sinh cao giọng nói không cần, nói trong nhà còn có việc, nhanh chân chạy về.

Nơi này, Phùng Thị bỏ bánh trôi vào một chén, nói với Hoàng Lão Thực: "Cha bọn nhỏ, bung cái này đi nhà chính cung thượng thỉnh tổ tông."

Hoàng Lão Thực vội tiếp nhận.

Đỗ Quyên nhìn trong nồi, cũng múc hai chén bánh trôi chiên, đội Hoàng Lão Thực đến, kêu hấn cắt ít thịt hươu, thịt dê và thịt hoẵng. Mỗi khối ước chừng hai cân, lấy thêm một con gà và một con thỏ, dùng 2 cái rổ đựng.

Sau đó, nàng ghé vào bàn nhỏ nhìn Hoàng Ly đang ngòm ngòm ăn bánh trôi nói: "Khoan ăn đã! Xem dáng tham ăn của ngươi kìa. Miệng ăn, mắt còn nhìn, không có chút hình tượng nào. Bình thường ta dạy ngươi thế nào? Mau đi rửa tay, rồi cùng cha mang mấy thứ này đưa cho nãi nãi đi. Đến đó biết phải nói như thế nào sao?"

Hoàng Ly vội vàng nuốt hết bánh trong miệng, mới gật đầu nói: "Biết."

Đỗ Quyên nói: "Nói cho ta nghe một chút xem."

Nàng chưa bao giờ buông tha cơ hội dạy học thực tiễn nào.

Hoàng Ly liền đứng thẳng, nhìn không khí trước mặt giong giã nói: "Nãi nãi, đây là nhà ta chiên bánh trôi thịt và mì. Chúng ta còn chưa ăn đâu, đưa cho gia gia nãi nãi trước. Còn món ăn thôn quê là phần của cha, cũng chọn phần tốt nhất hiếu kính gia gia nãi nãi."

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, chờ đợi bình phán.

Còn chưa ăn?

Hoàng Tước Nhi nhìn đôi môi tron bóng đầy dầu của tiểu muội, cố nhin cười.

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Cứ như vậy mà nói."

Hoàng Ly lại hỏi: "Nếu nãi nãi hỏi sao không mang tới nhiều một chút, ta nên nói như thế nào?"

Đỗ Quyên liếc nàng một cái, nói: "Ngươi ngốc hử! Ngươi không biết nói nhà phân của chúng ta không được bao nhiêu, là tiểu dưỡng thấy chúng ta đáng thương, bằng không còn không mang cha lên núi đâu. Cha không biết săn thú, mang theo hử cũng không được việc gì. Chúng ta một đám người, quá năm phải ăn, còn phải đãi khách, lấy tới đây nhiều, chúng ta làm sao sống? Nhà bà nội cũng giết heo, ngươi không biết hỏi nãi nãi là 'Nhà bà nội nhiều thịt như vậy a? Nhiều cá như vậy a? Nhiều gà như vậy a!'... Coi như ngươi nhìn thấy cái gì liền nói cái đó. Nãi nãi không muốn cho ngươi, cũng sẽ không ghét bỏ ngươi mang ít thịt qua."

Hoàng Ly gật cái đầu nhỏ như gà mổ thóc, hoàn toàn nghe lời dạy dỗ.

Bên cạnh, Phùng Thị nghe xong sừng sốt, miệng há hốc.

Lân đầu tiên nàng nghe được lời như vậy nên có chút không tiếp thụ được.

Hoàng Lão Thực nghe xong hắc hắc ngậy ngô cười, hoàn toàn không can thiệp.

Hử không mồm miệng, không bằng nghe khuê nữ. Lại nói, khuê nữ cũng hiếu thuận, có thứ gì đều không quên đưa cho gia gia nãi nãi một phần.

Hoàng Ly hoàn toàn tiêu hóa lời chỉ bảo của Đỗ Quyên xong mới ngửa đầu nhìn cha nói: "Cha, chúng ta đi tặng đồ cho gia gia nãi nãi."

Hai cha con bung rỏ đi.

Chờ bọn hử đi khuất, Đỗ Quyên tiếp tục chiên bánh trôi.

Làm món này tương đối tốn thời gian, phải cẩn thận chiên. Không giống như bánh tiêu, ném vào chảo dầu sôi xong là bột bành trướng nở lớn ra, lật vài cái là vớt lên, bằng không sẽ bị cháy.

Chiên xong ba bốn nồi bánh trôi, Hoàng Lão Thực và Hoàng Ly trở về.

Rỏ trong tay Hoàng Lão Thực cũng đầy, nặng nặng tựa hồ đựng gì đó, giao cho Phùng thị.

Theo thường lệ Đỗ Quyên muốn biết kết quả nên hỏi Hoàng Ly nói: "Nhu thế nào?"

Hoàng Ly nói: "Nhà bà nội giết heo. Nãi nãi cười tươi như hoa. Hỏi nhà ta còn có bao nhiêu thịt. Ta nói còn một ít. Lại đem lời của nhị tử tử lúc trước nói ra. Nãi nãi nói: 'Tiểu dưỡng người thật keo kiệt! Hừ, cha người còn đi theo lên núi giúp một tay. Cho dù không hỗ trợ, anh em cột chèo đều là thân thích, mà chỉ cho có chừng đó thịt.' "

Nàng vừa nói, vừa học bộ dáng khinh thường bĩu môi của Hoàng đại nương, khẩu khí nói chuyện cũng bắt chước giống như đúc, thập phần giống.

Đỗ Quyên nghe xong trợn trắng mắt.

Quả nhiên bị nàng đoán trúng.

Không riêng gì nãi nãi, rất nhiều người đều nghĩ như vậy, cảm thấy thân thích có bản lĩnh nên muốn chiếm lợi. Chỉ là không biết tại sao, nãi nãi không áp dụng lý lẽ này trên người nhị thúc, rất ít khi chủ động lấy đồ nhà tiểu nhi tử đưa cho đại nhi tử.

Nàng ngò nhìn chăm chăm trong nồi, vừa hỏi Hoàng Ly: "Rồi người nói như thế nào?"

Hoàng Ly nói: "Ta nói nha, tiểu dưỡng muốn đưa nhiều nhưng nhị tử tử không chịu. Nhị tử tử nói, mình không bản lĩnh, dựa vào người ta giúp đỡ là không được, lại không thể dựa dẫm cả đời. Cho dù là anh em ruột cũng không được. Nhà chúng ta nghèo, nhà tiểu thúc có tiền, trước giờ chúng ta chưa từng vượt tay đòi đồ của tiểu thúc."

Đỗ Quyên bỗng nhiên quay đầu, trừng chết bé gái chất vấn: "Ta không muốn lấy, nhưng ta nói lời này sao? Người lấy tên ta nói chuyện, người thật có bản lĩnh, a? Nha đầu không đảm đương!"

Mắt Hoàng Ly lông lốc chuyển vài vòng, vội nói: "Nhị tử tử không nói hôm nay mà nói ngày khác."

Đỗ Quyên cau mày hỏi: "Ngày nào?"

Hoàng Ly cười híp mắt nói: "Rất nhiều rất nhiều ngày trước."

Đỗ Quyên tức giận đến cười, chuyện rất nhiều rất nhiều ngày trước mình còn không nhớ rõ, nàng còn nhớ rõ sao? Bất quá, nếu mình chưa nói qua thì nha đầu kia không thể nói hoàn chỉnh như vậy.

Nghĩ xong, nàng liền nhận là mình nói.

Rồi hỏi tiếp: "Nãi nãi nghe xong thì nói như thế nào?"

Vừa vớt bánh trôi trong nồi ra.

Hoàng Ly nhìn chăm chăm bánh trôi một lúc rồi đáp: "Nãi nãi tức giận đến mắng ta, nói nhà nhị thúc nào có tiền, đều nghèo chết. Ta chỉ thịt heo béo nói 'Này thật nhiều thịt a! Này sao nhiều cá a! Ai nha, còn có cái này rang thật nhiều đậu khô nha!'. Nhà bà nội phơi mấy con cá to, còn có đậu phụ khô. Nãi nãi liền nói đưa mấy khối đậu hủ cho chúng ta buổi tối ăn. Còn có tim phổi heo và xương heo. Nãi nãi nói tiểu thẩm không biết hầm xương, kêu nhị tỷ tỷ hầm rồi đưa một chén cho nàng và gia gia ăn là được."

Đỗ Quyên nghe nàng kéo dài giọng lặp lại lời của nãi nãi, dùng sức nhin cười.

Hoàng Tước Nhi cười đến bả vai run run, không nhôi được bánh trôi.

Phùng Thị nhìn 2 khuê nữ, muốn nói cái gì, lại nhin xuống.

Nàng mắng Hoàng Ly: "Nói chuyện với nhị tỷ người, nhìn chăm chăm bánh trôi làm cái gì? Muốn ăn thì gấp 2 cái. Thèm ăn khó coi chết đi được, nước miếng đều chảy xuống bánh trôi."

Hoàng Ly vội vàng lùi ra sau một bước, làm như không có việc gì, nói: "Đợi lát nữa ăn."

Rốt cuộc Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cất tiếng cười to.

Cười xong, Đỗ Quyên chợt nhớ tới lời nàng vừa nói, vội hỏi: "Còn có xương heo? Xương gì?"

Hoàng Ly cảm thấy hôm nay mình lập công, xương heo đều do nàng kiếm về, bởi vậy vội vàng nói: "Là xương sườn. Nãi nãi nói người làm sườn chua ngọt ăn ngon."

Thì ra, mấy năm gần đây mặc kệ nhà đại nhị tử có cái gì, các cháu gái luôn chủ động hiếu kính gia gia nãi nãi. Trước mặt sau lưng Hoàng đại nương đều nở mặt, rất hài lòng. Thứ hai là cháu gái một mặt đưa hiếu kính, một mặt đầy hâm mộ khen nhà nhị thúc khá giả, tuy không hề nói gia gia nãi nãi không phải, nhưng làm cho bà không xuống đài được. Bởi vậy, bà phải rí ra vài thứ cho đại nhị tử.

Hôm nay cũng như vậy, đang giết heo bị Hoàng Ly nhìn thấy.

Hoàng Ly là quý tinh, nhìn chăm chăm hai khối thịt heo béo phì to được rửa sạch sẽ suýt chảy nước miếng, bà không biết xấu hổ bỏ mặc không để ý sao?

Cháu gái là đưa hiếu kính đến cho hai người bọn hắn.

Bà thật nghĩ không ra: sao nha đầu kia lại tham như vậy!

Vừa giết heo, thịt còn tươi, nhìn sợ chết người. Nàng lại nhìn chăm chăm như nhìn thịt kho tàu thơm ngào ngạt, hai mắt toả sáng, không nén nổi nuốt nước miếng, giống như 800 năm chưa từng được ăn thịt.

Bà liền kêu con dâu út Phượng Cô lấy chút thịt cùng gan heo cho Hoàng Ly mang về.

Phượng Cô cân nhắc: nhà đại ca giết heo sớm, có không ít thịt heo, chỉ là thịt đều muối hết, không bằng đưa xương bọn họ.

Nàng nếm qua sườn chua ngọt Đỗ Quyên đưa, mình cũng đã làm thử nhưng không ngon như của nàng.

Đem xương cốt đưa cho nhà đại ca, thêm nhân tình, Đỗ Quyên thích, nàng còn tiết kiệm được chút thịt heo. Trong mắt nông dân, đến cùng thì thịt béo vào mỡ vẫn quý hơn, thịt nạc còn đỡ, xương cốt không có thịt, lỗ vốn nhất.

Cho nên, nàng kêu lão giết heo cắt ra một khối lớn, chừng bảy tám cân, cho Hoàng Lão Thực mang về.

Đỗ Quyên vội xem xương, nhất thời vui vẻ, đây thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Nàng vội vàng đối với Hoàng Lão Thực nói: "Cha, người dùng búa chặt đóng xương này. Chặt dài từng khúc nhỏ như vậy. Ta tiện chảo dầu chiên."

Hoàng Lão Thực vừa đáp ứng đã bị Phùng Thị ngăn cản.

Nàng nghiêm mặt nói: "Chiên sườn? Mệt người nghĩ ra! Trong nồi còn chút dầu đó, người còn muốn chiên sườn. Chưa thấy qua ai phá của như vậy. Đem xương hầm, hầm một hồi sẽ chảy dầu ra. Sao còn muốn dùng dầu chiên nó? Người qua đây, để cho ta làm. Người ở nhà bếp một hồi, phá hết của cải của ta. Nói là nấu ăn ngon, còn không phải lấy dầu đương gia, có thể ăn không ngon sao! Chiên sườn, ta sống lớn như vậy chưa từng nghe nói qua."

Vừa quả trách, vừa lừa Đỗ Quyên qua một bên.

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Nương a! Không phí bao nhiêu dầu. Chiên thì có thể giữ lâu một chút, để dành qua năm nấu ăn."

Phùng Thị không nghe.

Đỗ Quyên nóng nảy, ăn vạ nói, dầu này là tiểu dượng cho nàng.

Bởi vì nàng nấu ăn ngon, tiểu dượng ăn thích, nói thiếu cái gì thì kêu hấn đưa. Cho nên hôm này chiên sườn, quay đầu nàng đưa sườn chua ngọt cho tiểu dượng, lại kêu hấn đưa chút đến.

Phùng Thị nghe xong vừa tức vừa gấp, nhưng nàng không có biện pháp.

Đừng nhìn Đỗ Quyên bình thường rất dễ nói chuyện, một khi nàng muốn làm không ai có thể ngăn cản, không muốn làm cũng không ai có thể miễn cưỡng nàng làm, ngay cả cha mẹ chồng đều không lay chuyển được nàng, đừng nói người mẹ này.

Nàng đành phải mắng: "Xương mà có gì ăn ngon? Hừ, nếu thật tốt nãi nãi người có thể cho người sao? Keo kiệt như vậy, lóc thịt còn sạch sẽ hơn chó

gặm nữa! Xương cốt trụi lủi có gì ăn đâu? Người còn muốn phí dầu chiền. Nàng không nỡ cắt thịt cho. Cha người thật không phải con ruột nàng..."

Thao thao nói, nàng bắt đầu quở trách bà bà bắt công, càng nói càng tức.

Đỗ Quyên ghé sát vào nàng thân bí nói: "Nương! Ta nói người nghe, xương sườn mới tốt đó, so với thịt béo còn tốt hơn. Người ta không hiêm lạ, ta hiêm lạ. Không phải vì thèm ăn, mà xương hàm nhừ, ăn mau lớn. Không lừa người, ta đọc ở trong sách."

Vừa nghe nói đọc ở trong sách, Phùng Thị liền im tiếng.

Hoàng Lão Thực thấy mẹ con tranh luận xong, vội đi tìm búa chặt xương.

Hoàng Ly ở một bên xem cuộc chiến cũng lộ ra tươi cười, cầm lấy rô Đỗ Quyên đưa qua, đi theo sau cha đặng xương. Hoàng Tước Nhi nhìn Đỗ Quyên mím môi cười.

Kế tiếp, mọi người đồng loạt hỗ trợ.

Hoàng Lão Thực chặt xương xong, liền đến giúp nhóm lửa. Phùng Thị và Hoàng Ly bỏ bánh chiên nguội lạnh biến cứng vào vại sành, đập cẩn thận. Hoàng Tước Nhi bỏ bánh trôi thịt vào trong giỏ trúc hình vuông, đem nắp đập cẩn thận, rồi kêu cha mang lên trên gác xép.

Vừa bận rộn, Đỗ Quyên vừa cùng Hoàng Tước Nhi thương nghị cơm trưa.

"Nướng thịt hươu đi. Dùng lò than nướng. Nhỏ chút củ vãi non vè, dùng nôi đất kho chung với thịt. Còn lại ta kho xong bỏ lên giường lò sấy thành thịt khô chúng ta ăn."

Đỗ Quyên quyết định xử trí hết thịt hươu và thịt hoẵng.

Phùng Thị lại một lần trừng Đỗ Quyên nói: "Giường lò thịt khô? Người bị diên rồi hả! Cuối năm không có đồ ăn, chỉ trông cậy vào cái này thêm bát đũa khách đó. Ta còn thật mong các người có thể làm, ta có thể phủ tay tùy các người đương gia đi. Hai người thì tốt rồi, có chút thịt mà còn muốn sấy thịt khô ăn."

Đỗ Quyên nói: "Nếu tiểu dượng không cho thịt, nương dùng cái gì đãi khách?"

Phùng Thị cau mày nói: "Đây không phải là đùa sao!"

Đỗ Quyên nhắc nhở: "Tiểu dượng tặng cho chúng ta ăn."

Phùng Thị không thể nhịn được nữa nói: "Nhiều thịt như vậy, nấu một bữa ăn còn chưa đủ, không thể chừa một chút ra đãi khách à? Nhân tình lớn như nợ, người như vậy tương lai làm sao mà đương gia? Lục thân không nhận hả?"

Đỗ Quyên cũng nhịn không được nữa nói: "Trong thôn này nhà ai có điều kiện nấu thịt hươu ăn? Nhà chúng ta cũng không có thân thích, nhà mẹ nuôi

và tiểu dượng thịt gì cũng có, không hiềm lạ chúng ta thêm bát. Ông ngoại ở chỗ đó, tháng giêng tiểu di về nhà mẹ để khăng định sẽ mang thịt đi. Gia gia nãi nãi bên kia, vừa rồi chúng ta đã đưa qua, nương còn muốn giữ cho thân thích nào ăn? chỉ sợ tiết kiệm cho thiên hạ ăn, còn không được tiếng tốt! Hôm nay đưa thịt cho nãi nãi, khăng định tới 30 bọn họ sẽ nấu ăn. Đợi sang năm nãi nãi mang thân thích ở thôn Cây Lê Câu tới, nhìn thấy chúng ta còn có thịt nai và thịt dê ăn, nãi nãi sẽ không nghĩ là người tiết kiệm đãi khách đâu, khăng định sẽ nói cha được chia rất nhiều thịt mà chỉ đưa một chút cho bọn họ, chúng ta một mình ăn được khoái hoạt..."

Nàng thật không biết phải làm sao với Phùng Thị.

Chương 105

Lâm Xuân Bị Đánh

Đều nói tính cách quyết định vận mệnh, lời này thật không sai.

Phùng Thị là điển hình của "Chết sĩ diện khổ thân".

Đáng buồn là, lòng người khó lường. Nàng tranh cường hào thắng chưa từng được cha mẹ chồng khen, lại vĩnh viễn không biết thay đổi.

Đây cũng không phải là lần thứ nhất nàng và Đỗ Quyên có ý kiến ngược nhau.

Đỗ Quyên có thể dạy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly, là bởi vì các nàng còn nhỏ tuổi, dễ dàng đào tạo. Nhưng tính tình Phùng Thị và Hoàng Lão Thực đã định hình, căn bản không thể thay đổi bọn họ, chỉ cầu đừng xảy ra chuyện xấu.

Phùng Thị bị Đỗ Quyên nói ghen đến nói không ra lời nhưng không phục.

Hoàng Tước Nhi rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Nương, đã đưa cho gia gia nãi nãi, còn lại thì để chúng ta ăn. Cha ta không có năng lực săn thú, nên đem thịt này ra đãi khách, người ta còn nghĩ tiểu di đưa bao nhiêu thịt cho chúng ta mà khoe khoang như vậy. Sau này nếu không có, nói người ta cũng không tin, lại cho là chúng ta cất giấu không lấy ra."

Tuy nàng kém Đỗ Quyên và Hoàng Ly, nhưng có chủ ý.

Hoàng Ly bỗng nhiên nói: "Nương chính là chết sĩ diện khổ thân!"

Phùng Thị giận dữ, muốn đuổi đánh nàng.

Hoàng Ly chạy còn nhanh hơn thỏ, trực tiếp chạy tới nhà tiểu di.

Có thể suy ra, nàng nhất định sẽ cáo trạng với tiểu di và tiểu dưỡng. Cả nhà không có ai tinh ranh hơn nàng.

Phùng Thị xoay mặt nói với Đỗ Quyên: "Người dạy nàng như vậy hả? Ta chết sĩ diện khổ thân, ta là vì cái gì?" Bỗng nhiên thương tâm.

Lời của Hoàng Ly khẳng định là nghe Đỗ Quyên nói.

Không nghĩ tới khuê nữ nói nàng như vậy.

Đỗ Quyên đỡ nàng ngồi xuống, kiên nhẫn nói: "Nương dĩ nhiên vì tốt cho chị em chúng ta. Trước kia ta luôn nghe nương nói, nãi nãi như thế nào như

thế nào, làm nương lạnh lòng. Nương đã quên sao? Người giữ thịt cho người bên ngoài ăn, còn không biết sẽ bị lời khó nghe gì nữa?"

Thấy Phùng Thị không nói lời nào, nàng lại nói: "Ta hiểu nương muốn làm người, nhưng muốn làm người cũng phải lượng sức mà đi. Cha ta trung thực, không biết săn thú cũng không là thợ mộc, trong nhà nghèo như vậy còn phải nhất định tranh mặt mũi sao? Lúc này có tiểu dượng giúp đỡ. Lần tới thì sao? Chẳng lẽ cả đời chúng ta đều trông cậy vào sự giúp đỡ của tiểu dượng? Không bằng đừng tranh mặt mũi, người khác cũng không nói. Người muốn tranh, tựa như tỷ tỷ nói, lần tới không có người bên ngoài sẽ không tin đâu, chỉ cho rằng chúng ta keo kiệt không lấy ra."

Tiếp đó lại kể chuyện cười. Kể là Hoàng Đế trong hoàng cung, cái ăn không phải là đồ tốt nhất, chỉ có thể coi là bình thường. Bởi vì quan viên phía dưới không dám đem thứ tốt kính đi lên, sợ năm nào đó không mưa thuận gió hoà, đồ tiến cung kém hơn lúc trước, sẽ bị Hoàng Đế chém đầu.

Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh hoàng không thôi: "Thật sự?"

Đỗ Quyên nói: "Dĩ nhiên. Tỷ tỷ nghĩ đi, Hoàng Đế thật lợi hại. Chỉ cần hấn ăn qua, lần tới khẳng định còn muốn như vậy hoặc tốt hơn, không thể kém. Nếu lão thiên gia (ông trời) không thương, gặp thiên tai, bọn quan viên sao có đồ tốt kính lên? Một khi Hoàng Đế sinh khí là muốn chém đầu."

Trong mắt nàng, gia gia nãi nãi chính là như vậy.

Cho đồ là đương nhiên, sẽ không nghĩ là người tiết kiệm để hiếu kính. Cho nên, nàng căn bản không định để thịt lại đãi khách. Dù sao nàng đã hiếu kính qua, gia gia nãi nãi không thể soi mói.

Phùng Thị nghe xong lời này, trầm mặc hơn.

Đỗ Quyên biết nàng không thể cứu vãn được.

Nàng sinh ra đã có tính nết này: thích trước mặt người ta ra vẻ, muốn người ta khen nàng dạy trai dạy gái giỏi cỡ nào, cuộc sống khá ra sao, làm người có bao bản sự, đối với cha mẹ chồng đều chu toàn, vân vân.

Nhưng nàng làm như vậy cũng không được chút cảm kích và tán thưởng nào. Trong lòng bị ám ức, thậm chí tức giận bất bình, lải nhải quở trách, tựa như oán trách bà bà vậy.

Cuối cùng làm cho 2 bên đều không thoải mái, đúng là "hương (nhang) cũng đốt, Bồ Tát cũng đắc tội."

Mấy năm trước nàng còn có chung ý kiến với Đỗ Quyên bởi vì trong nhà đích thực quá nghèo, cũng bị cha mẹ chồng đả thương thấu tâm. Gần hai năm ngày tốt một chút, tính tình này của nàng có dấu hiệu tái phát.

Việc hôm nay là một ví dụ.

Đỗ Quyên cố gắng ngăn cản Phùng thị còn có một nguyên nhân khác: nương không nghe nổi một câu chê bai. Nghe được nằng nhất định để bụng, rồi tức giận đến phát run, không biết cần bao nhiêu ngày mới có thể tiêu hóa. Bởi vậy, nằng cố gắng không cho nãi nãi có cơ hội nói nương không đúng, nhưng việc như vậy rất khó.

Mặc kệ Phùng Thị nghĩ như thế nào, hôm nay bị ba khuê nữ làm mất hết quyền lực, thân bất do kỷ.

Lập tức, Hoàng Tước Nhi đi vườn rau nhổ củ cải, Đỗ Quyên tiếp tục chiên bánh trôi. Trong phòng bếp tràn ngập mùi thịt nồng đậm kèm với hương vị hành thái.

Suốt từ đầu tới đuôi, Hoàng Lão Thực đều không nói chuyện, chỉ ngây ngô ngồi trước bếp lò nhóm lửa, nhìn mấy mẹ con đấu võ mồm.

Đây là điển hình "Nam chủ ngoài, nữ chủ nội."

Hắn nghĩ thầm, khuê nữ có thể làm, nói đều đúng; vợ sao... cũng đúng, như thế nào đều tốt. Bất quá, trong tư tâm hắn vẫn nghiêng về phía khuê nữ một chút, cảm thấy khuê nữ đương gia tốt.

Đỗ Quyên cũng chú ý đến thần tình Lão Thực cha, bất giác buồn cười.

Một lần nữa nằng lại cảm thán: Lão Thực cha thật là người có phúc!

Phúc khí đó, không phải ai cũng có thể có.

Ngược lại, nương nằng là người có số khổ.

Quá khứ khổ, hiện tại khổ, có thể suy ra, tương lai dù trong nhà có tiền, khẳng định nằng vẫn khổ: là khổ tâm.

Cuối cùng mẻ bánh trôi này cũng xong, Đỗ Quyên thở ra một hơi.

Nằng mệt muốn chết rồi, cánh tay quá mỏi.

Trong lúc nằng đang xoa cánh tay, Hoàng Tước Nhi trộn thịt hươu xong bỏ vào nồi, đặt lên lò than, sau đó cười tiến lên nói: "Nồi để cho ta nấu đi. Tất cả đều để ngươi chiên, ta không làm gì hết thì không học được."

Đỗ Quyên vừa nghe, vội vàng đưa đũa cho nằng, nói: "Nói đúng, sao ta lại quên chứ. Để ngươi làm nốt, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

Phùng Thị đang thái rau, nấu cơm, nằng có thể tranh thủ nghỉ một lát.

Vừa ra bên ngoài, chợt nghe Lâm Đại Đầu cách vách cao giọng mắng: "... Ngươi cái tiểu tử thô tẻ tử, chưa từng thấy ai ngốc như ngươi vậy. Ngươi có phải là con ta không? Ngươi chạy! Ta cho ngươi chạy! Đứng lại cho ta, coi lão tử đánh gãy chân của ngươi..."

Nằng ngẩng đầu, nhón chân lên nhìn qua cách vách. Đang mắng Lâm Xuân!

Chuyện lạ, Lâm Đại Đầu thích nhất Lâm Xuân, sao hôm nay giận lớn như vậy?

Hắn cầm chổi trong tay, đuổi đánh Lâm Xuân khắp sân.

Lâm Xuân không đứng một chỗ chờ hắn đánh, nhanh như chớp chạy.

Chạy đến cửa viện lại gặp đại ca Thu Sinh.

Lâm Đại Đầu vội vàng phân phó đại nhi tử: "Thu Sinh, giúp ta bắt tiêu tử kia. Hôm nay ta không đánh được hắn ta không làm cha! Coi hắn còn dám cùng ta ảo..."

Đỗ Quyên không còn lời gì để nói: thật là, hắn vốn là gọi người là cha có được không!

Thu Sinh không hiểu gì hết nhưng lão cha phân phó thì không thể không nghe, bởi vậy cười nói: "Xuân Nhi, sao người chọc tức cha ? Ái dà! Ta vốn không muốn quản, nhưng từ nhỏ đến lớn người chưa từng bị đòn. Hôm nay cũng cho ta mở mắt một chút..."

Hắn vừa lái nhái, vừa đuổi tay bắt Lâm Xuân.

Lâm Xuân căn bản không để ý tới hắn, thân mình vắn vẹo, cũng không đi ra cửa, quay đầu chạy tới tường viện. Mắt thấy sắp đụng vào tường, thiếu niên nhảy một cái, thả người lên đầu tường viện, dễ dàng lộn ngược qua.

Lâm Đại Đầu sợ tới mức thất thanh kêu to, sợ nhi tử đụng bể đầu.

Nhìn Lâm Đại Đầu và Thu Sinh há to miệng, trơ mắt nhìn Lâm Xuân nghênh ngang đi, Đỗ Quyên che miệng cười hạ thấp người xuống.

Ái dà! Thật quá buồn cười!

Nàng không biết trong viên bên kia, Lâm Đại Đầu tức giận đến sôi lên. Trước đây hắn không nỡ đánh Lâm Xuân. Không dễ dàng nổi lửa muốn đánh hắn, lại phát hiện căn bản đánh không được.

Kẻ làm cha này thật bị ghen khuất!

Hắn như đàn bà đứng nhìn theo phương hướng Lâm Xuân đi mất nửa ngày.

Lâm Xuân đi tới đằng sau nhà Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa đã tắm rửa thay đổi xiêm y, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, đang cùng Phùng Minh Anh ngồi ở bàn ăn cơm. Thấy thần sắc thiếu niên khác thường, cũng không hỏi nhiều, chỉ kêu hắn ngồi xuống ăn cơm.

Lâm Xuân do dự một chút rồi không khách khí ngồi xuống ăn.

Sau bữa cơm, Nhậm Tam Hòa gọi hắn đến Đông sương. Ngồi xuống hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Xuân nghe xong sừng sốt, lắc đầu nói: "Không có việc gì?"

Nhậm Tam Hòa theo dõi hần hỏi: "Thật không có?"

Lâm Xuân nghĩ nghĩ, nói: "Là chuyện nhà ta."

Ngừng một lát, bỗng nhiên lại nói: "Là cha ta... Hần... muốn nói với Hoàng thúc, muốn giúp ta và Đỗ Quyên định thân. Nói là chuyện này lúc chúng ta còn nhỏ, hai nhà đã thoả thuận xong."

Hần vốn không muốn nói, nhưng Tam Hòa là tiêu dượng của Đỗ Quyên, bình thường đặc biệt chiếu cố Đỗ Quyên, cho nên vẫn nói ra.

Chân mày Nhậm Tam Hòa nhảy dựng, ánh mắt trở nên sắc bén, hỏi: "Người thì sao?"

Lâm Xuân trầm mặc, hạ thấp giọng nói: "Ta nói việc này không được. Cha ta tức giận mắng ta, còn đuổi đánh ta."

Nhậm Tam Hòa thập phân ngoài ý muốn, hỏi: "Vì sao?"

Hần thấy, Lâm Xuân rất thích Đỗ Quyên.

Lâm Xuân trầm mặc, phảng phất có chút khó xử, không biết nói như thế nào.

Nhậm Tam Hòa quan sát thần sắc, thăm dò hỏi: "Có phải là Đỗ Quyên không bằng lòng?"

Lâm Xuân chần chờ một lát rồi mới khẽ gật đầu.

Nhậm Tam Hòa rơi vào trầm tư.

Hơn nửa ngày, mới buồn bã nói: "Người trở về cùng nói với cha người, trước mắt đừng bàn tới việc này. Lão già Hoàng Lão Thạch kia không có hảo tâm, cứ chờ đi. Nếu Lâm gia đề ra, đừng nói không thể thành, khẳng định còn đại náo một trận. Đến lúc Hoàng Lão Thạch bức đại nhi tử đưa Đỗ Quyên đi thôn Cây Lê Câu, nháo cho không chịu nổi..."

Sắc mặt Lâm Xuân đại biến, bỗng nhiên nhắc mắt kêu lên: "Hần dám!"

Nhậm Tam Hòa nhìn hần, chế nhạo nói: "Sao hần không dám? Hần là gia gia của Đỗ Quyên."

Lâm Xuân tức giận tím mặt, mày nhíu chặt, hai mắt lóe ra.

Nhậm Tam Hòa nhìn hần chăm chăm, thần sắc khó hiểu.

Yên lặng một hồi, thấy thiếu niên còn đang buồn khổ, liền lên tiếng nói: "Đừng suy nghĩ nữa. Nói cha người đừng gây chuyện. Để Đỗ Quyên có thêm vài năm yên ổn đi."

Lâm Xuân do không cam lòng hỏi: "Nếu lão già kia giờ trò xấu thì sao?"

Nhậm Tam Hòa cười lạnh một tiếng, nói: "Hần ra tay trước, ta đều có biện pháp!"

Lâm Xuân nhìn thần tình sư phó đột nhiên trở nên lạnh lùng, thấy yên lòng.

Ngồi một hồi, hấn đứng lên nói: "Sư phó, ta đi. Buổi tối lại đến."

Nhậm Tam Hòa gật đầu, mặc hấn đi.

Lâm Xuân chưa về nhà, mà đi Hoàng gia.

Đỗ Quyên đang ăn cơm. Thấy hấn tới, nàng vội vàng buông bát xuống, nói với Hoàng Tước Nhi: "Tỷ, người dọn bát. Lâm Xuân muốn kiểm tra việc học của ta."

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Phùng Thị bắt mắt trừng mắt nhìn nàng một cái nói: "Cả ngày học có ích lợi gì?"

Đỗ Quyên cười nói: "Dạy tử tử và muội muội. Biết thêm vài chữ luôn có chỗ dùng."

Hoàng Ly muốn đi theo, bị Đỗ Quyên uy hiếp, nói không có thời gian với nàng. Nếu nàng quấy rối sẽ không dạy nàng học chữ, cũng không kể chuyện xưa cho nàng nghe.

Hoàng Ly mới ngoan ngoãn dừng lại.

Đây là Đỗ Quyên dùng thủ thuật che mắt, nói là theo Lâm Xuân ôn tập công khóa.

Lâm Xuân cùng Đại gia gia học nghề mộc, quả thật cũng nhận được vài chữ. Hấn lại là đồ đệ của Nhậm Tam Hòa, Nhậm Tam Hòa dạy hấn võ công và học vấn. Đám người Phùng Thị biết nên tin.

Bởi vì Đỗ Quyên học xong sẽ dạy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly, Phùng Thị cảm thấy ba khuê nữ nhà mình thật khác với những thiếu nữ khác trong thôn, trong vui vẻ hào phóng lộ ra nét thông minh. Nàng luôn sĩ diện nên không ngăn cản.

Việc dạy học được tiến hành trong khuê phòng của Đỗ Quyên ở sảnh phía ngoài.

Bởi vì không có thư phòng, nàng lại không muốn đi Lâm gia. Thu Sinh bọn họ đều đã lớn.

Nhưng cứ như vậy khẳng định là không được. Lâm Xuân cũng lớn dần.

Ai! Đầu tiên nàng nghĩ dạy học thật dễ dàng, lúc thực hành lại khó khăn nặng nề.

Cũng may tuy là gian nan, Lâm lý chính rất coi trọng Lâm Xuân, thấy hấn tiến bộ rất lớn, giấy và bút mực đều toàn lực cung ứng.

Chương 106

Đội Ngươi Một Vạn Năm

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Quyên cũng không vô nghĩa, cầm lấy bút làm từ lông gà, vội vàng giảng giải vài đề toán học, còn có vài đề hình học, lại bố trí bài tập. Rồi nói tiếp một chương, bắt hấn học thuộc lòng, rồi trả bài với mình.

Lâm Xuân nghe hết sức chăm chú.

Mỗi lần Đỗ Quyên hỏi hấn có hiểu không, hấn đều dùng sức gật đầu.

Hai người như không có thời gian. Đỗ Quyên liêu mạng dạy, Lâm Xuân liêu mạng học.

Đỗ Quyên không có cách nào. Nàng vốn là giáo sư trung học. Toán tiểu học nên dạy thế nào, tiến trình ra sao, nàng hoàn toàn không có kết cấu, đành phải dựa vào ấn tượng của mình, nghĩ đến đâu dạy đến đó.

Không phải là như vậy sao? Nàng thấy Lâm Xuân đều học xong phép tính có nhớ, liền đem đại số ra dạy.

Cũng may thiên phú Lâm Xuân thật sự rất cao. Nàng dạy cái gì, chỉ cần giảng qua một lần, hấn sẽ hiểu. Lại cố gắng ghi chép lại lời Đỗ Quyên nói. Ghi chú và bài tập đều cầm về nhà, một mình tinh tế nghiền ngẫm, nên tiến bộ thần tốc.

Khi làm bài xong, Lâm Xuân tới thuật lại một lần cho Đỗ Quyên nghe.

Hấn trầm tư thu thập giấy trên bàn.

Thu thập sạch sẽ xong, hấn nhìn Đỗ Quyên, nhỏ giọng hỏi: "Đỗ Quyên, Ngươi nương nương có nói, khi nào phu quân kiếp trước của ngươi đến tìm ngươi không?"

Đỗ Quyên giảng bài đến miệng khô, đang uống nước nghe hấn hỏi, suýt bị sặc.

Vì Lâm Xuân hỏi quá đột nhiên, nàng nhất thời không xoay chuyển kịp, hết hồn.

Ồn định tâm thần, mới nhớ ra mình mượn chuyện mỹ nhân ngư ra nói dối.

Cũng không tính là nói dối. Bởi vì Lâm Xuân từ nhỏ đã không muốn xa rời chiều cổ nàng, nên nàng không muốn lừa gạt hấn, cho nên nói mỹ nhân

ngư báo mộng, nói phu quân kiếp trước sẽ tìm đến nàng, kiếp này nàng nhất định phải làm thê tử của hắn.

Từ nhỏ nàng đã nhồi nhét chuyện này vào đầu Lâm Xuân, hy vọng hắn coi mình như muội muội hay là bằng hữu, không nên có những ý nghĩ khác, dự phòng khả năng bị thương tổn trong tương lai.

Cũng thật là lạ, nàng không thể bỏ mặc không để ý tiểu Lâm Xuân, như đối đãi với những người theo đuổi nàng trong đời trước. Mặc dù không có tình yêu, lại có một loại tình thân khắc cốt, khiến nàng không bỏ xuống được.

Nàng cảm thấy vì để tránh phiền toái trong tương lai, từ nhỏ cố tình không để ý tới Lâm Xuân, nhưng nàng căn bản không làm được. Hơn nữa nàng cũng hoài nghi, không để ý tới hắn có hữu dụng hay không. Đứa nhỏ này đối với nàng quá cố chấp!

Xét hai điểm này, nàng chỉ có thể đi đường vòng lối tắt phòng ngừa từ lúc chưa xảy ra.

Không làm gì hết khẳng định không được. Phát triển theo xu thế này, Lâm Xuân lớn lên thích nàng, khi đó phải làm thế nào?

Đương nhiên với tính tình của Lâm Xuân, hắn sẽ không yếu đuối đến tự sát. Nhưng nghĩ tới trong lòng hắn sẽ đau khổ, nàng cũng có chút không nỡ và đau lòng, nên nàng dùng biện pháp khai thông.

Hơn nữa nói trước mặt, Đỗ Quyên nhìn ánh mắt thiếu niên tỏa sáng, ho khan một tiếng mới nói: "Cũng không biết chắc. Có thể là sang năm đã tới rồi, cũng có lẽ là muốn đợi ta lớn lên mới đến. Lâm Xuân, sao người nhớ tới chuyện này?"

Mặt Lâm Xuân hơi đỏ lên, ngượng ngùng cười nói: "Ta chỉ hỏi một chút."

Ngượng một chút lại nghiêm túc nói: "Ta muốn xem hắn là dạng nào."

Trong lòng Đỗ Quyên "lộp bộp", có dự cảm bất hảo: hắn sẽ không có mối tình đầu sớm như vậy chứ? Nàng phỏng chừng, đến tuổi mười hai mười ba mới có rung động ngây thơ đầu đời mới đúng.

Nàng không đứng dậy, hai tay chống ở trên bàn, nâng cằm nói: "Ai biết khi nào hắn đến! Lâm Xuân, từ nhỏ người ta đã nói ta là vợ người, ta lại không thể làm vợ người, người không tức giận chứ?"

Lâm Xuân hoảng sợ, không ngờ nàng nói thẳng ra như thế.

Hắn hoảng hốt vội nói: "Không... Không giận!"

Đỗ Quyên phốc xuy cười, tận lực thả lỏng giọng nói: "Ngư nương nương nói, người sống trên đời, không thể có được mọi thứ như mình nghĩ, nhưng nên quý trọng trước mắt. Nói thí dụ, mỗi lần ta về nhà mẹ đẻ, ta luôn nghĩ, sao ta không phải là chất gái của lão thái thái chứ? Nếu ta ở Lâm gia thì tốt biết bao! Nhưng chuyện đó là không có khả năng, ta là cháu gái Hoàng gia."

Thấy không! Mỗi ngày ta đều vui vẻ, sẽ không bởi vì gia gia nãi nãi không thích ta mà khổ sở."

Lâm Xuân nghe hiểu lời Đỗ Quyên nói, liên tục gật đầu.

Đỗ Quyên lại nhỏ giọng nói: "Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như huynh muội, kêu ta không để ý tới người, ta làm không được. Cho nên ta mới đem giấc mộng kia nói cho người nghe. Mỗi người đều có tình duyên của mình. Ngư nương nương nói với ta, người không được nói với ai, kỳ thật người cũng có. Tương lai người sẽ có vợ, là người kiếp trước người yêu tha thiết."

Lâm Xuân hiển lộ bản tính trẻ con, không cảm thấy xấu hổ, ngược lại cười rộ lên.

Đỗ Quyên nói: "Người không tin?"

Lâm Xuân nhếch miệng cười nói: "Ta tin. Người nói đi, đến lúc nào nàng sẽ xuất hiện và xuất hiện ở đâu?"

Đỗ Quyên trợn trắng mắt nhìn hắn, nói: "Cái gì xuất hiện, là gặp gỡ! Nói không chừng người săn thú trên núi, sau đó cứu một cô gái xinh đẹp, sau đó..."

Lời còn chưa dứt, Lâm Xuân đã cười to lên, sau đó nhanh chóng che miệng lại, cẩn thận quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng, sợ người bên ngoài nghe.

Hắn cảm thấy sức tưởng tượng của Đỗ Quyên quá phong phú, thập phần thú vị.

Đỗ Quyên càng thêm quật khởi, nghiêm túc nói: "Là thật! Duyên phận giữa hai người là rất kỳ diệu, người không thể xem nhẹ. Có người nói, 500 năm ngoái đầu nhìn lại mới đổi lấy một lần gặp thoáng qua ở kiếp này..."

Nàng nhẹ nhàng nói tới câu chuyện kia: một cô gái trong biển người mênh mông liếc mắt nhìn thấy người đàn ông mình muốn gả, lại bỏ lỡ. Vì muốn nhìn hắn thêm một lát, nàng cầu Phật tổ, tu luyện suốt 500 năm mới được như nguyện. Nàng không thỏa mãn, còn muốn chạm vào hắn, vì thế lại tu luyện thêm 500 năm. Phật tổ nói, muốn trở thành vợ của hắn, còn phải tu luyện nữa. Người thiếu nữ nói không cần, yêu hắn không nhất định phải trở thành vợ hắn. Phật tổ nhẹ nhàng thở ra, mới nói có một người đàn ông khác đã đợi nàng một ngàn năm ...

Lâm Xuân chấn kinh. Hắn chưa từng nghe qua câu chuyện như vậy.

Hoặc là nói, hắn chưa từng nghe sự so sánh như vậy.

Có người vì hắn tu luyện một ngàn năm sao?

Hắn thích Đỗ Quyên như vậy, sẽ vì nàng tu luyện bao nhiêu năm đây?

"... Cho nên nói, chúng ta làm việc phải kiên trì, phải có đầu có đuôi, nhưng đôi khi cũng phải học được thản nhiên buông tay, quý trọng trước mắt. Bởi vì, nói không chừng trước mắt người đã bỏ qua nhiều chuyện, nàng đã đợi người mấy ngàn năm ..."

Lâm Xuân nghe ngây ngốc.

Vốn hẳn cực thông minh, rất nhanh đã thông suốt vài điều. Còn nữa, hẳn còn nhỏ, đối với tình yêu chưa có thể nghiệm khắc cốt ghi tâm, bởi vậy suy nghĩ một hồi, liền sáng khoái nói với Đỗ Quyên: "Mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy người, nói chuyện với người. Người còn dạy ta đọc sách nhận được chữ, ngay cả Cửu Nhi ca ca đều không thể như vậy, coi như vận khí của ta tốt lắm rồi. Đỗ Quyên, người đừng sợ. Ta nhất định không để cha bức người gả cho ta. Ta coi người như muội muội."

Đỗ Quyên nghe xong vốn nên cao hứng, nhưng trong lòng có chút áy náy.

Nhưng nếu không làm như vậy, thương tổn trong tương lai với hẳn càng lớn.

Cho nên, nàng đổi một khuôn mặt tươi cười, cố ý hỏi: "Lâm Xuân, người cảm thấy, vợ tương lai của người sẽ là dạng gì?"

Lâm Xuân lại ha hả cười rộ lên, lúc này có chút thẹn thùng.

Đỗ Quyên thần bí hề hề nói: "Người nhớ kỹ: có một ngày người gặp một thiếu nữ, giặt mình, không thể quên nàng. Vậy là được rồi. Người trở thành vợ người, ít nhất đã đợi người một vạn năm."

Lâm Xuân đang cười, bỗng nhiên vẻ mặt cứng đờ.

Lần đầu tiên hẳn hoài nghi lời nói của Đỗ Quyên.

Như lời nàng nói, vợ của hẳn chỉ có thể là Đỗ Quyên. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, hẳn chưa bao giờ lưu tâm đến bất kỳ bé gái nào ngoài nàng. Hẳn cũng không cho rằng tương lai có một ngày ở trên núi cứu một cô gái xinh đẹp, thấy nàng liền giặt mình.

Một vạn năm a!

Phải chăng hẳn đã đợi Đỗ Quyên 9000 năm, bởi vì tu luyện không đủ, nên cưới không được nàng?

Nếu là như vậy, đời này hẳn sẽ làm ca ca Đỗ Quyên, cố gắng tu luyện thêm một ngàn năm, thậm chí ba ngàn năm, tranh thủ đợi kiếp sau cưới nàng.

Hẳn trịnh trọng hạ quyết tâm trong lòng.

Nhưng là, thực sự có bé gái vì hẳn tu luyện một vạn năm sao?

Thiếu niên hoang mang.

"Đỗ Quyên, người gả cho người... vẫn để ý đến ta sao?"

"Dĩ nhiên. Vì sao không để ý tới người?"

Thiếu niên nghe xong thập phần vui sướng.

Bỗng nhiên Đỗ Quyên ngồi ngay ngắn, nghiêm nghị nhìn Lâm Xuân nói: "Ta nói nhiều như vậy là hy vọng người mỗi ngày thật vui vẻ, đừng lo được lo mất. Nhân sinh không thể thập toàn thập mỹ, chúng ta phải kiên cường, thân nhiên đối mặt..."

"... Tỷ như chúng ta, từ nhỏ sống trong núi, không thể so với nhà giàu bên ngoài núi. Nếu chúng ta sinh trong gia đình phú quý, có thể có cơ hội học giỏi nhiều thứ, thấy rất nhiều chuyện, ăn mặc đều là thượng đẳng. Nhưng là, có người bởi vì phú quý mà đọa lạc bị hủy diệt. Vậy người nói phú quý tốt hay xấu? Chúng ta sinh trong thôn trang sơn dã bản cùng, bởi vậy có nhiều cơ hội rèn luyện hơn những trẻ con nhà giàu, dễ dàng thành tài hơn. Nhưng là, cũng có người thâm oán ông trời bất công, làm cho hán bản cùng, cho hán không có cơ hội thành tài. Người nói, này bản cùng tốt hay không tốt?"

Lâm Xuân nghe xong ánh mắt sáng ngời.

Đỗ Quyên không lên tiếng, chờ hán tự mình hiểu ra.

Qua một lúc, hán mới nói: "Có người không chịu thua kém, có người không cố gắng. Người biết tranh thủ nghèo cũng tốt, phú cũng tốt, hán đều có thể thành tài. Không cố gắng đầu thai vào nhà nghèo chính là quý lười. Đầu thai vào nhà phú quý, khẳng định là kẻ không học thức vô năng."

Đỗ Quyên tán thưởng cười nói: "Đúng, đây là 'tùy cách nhìn của mỗi người'. Một người không chịu thua kém không cố gắng, tuy cũng ảnh hưởng tính cách trời sinh, ngày sau kiến thức và lịch lãm cũng rất trọng yếu. Trước kia ta nói nhiều với người, chính là hy vọng người mặc kệ ở tình hình nào, đều phải làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không bị ngoại vật ảnh hưởng tâm trí."

Nói đến đây, lời nói của nàng trở nên mạnh mẽ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm nghị.

Không có biện pháp, làm giáo viên thường chung ra dáng vẻ của lão sư.

Lâm Xuân bị nàng lây nhiễm, cũng nghiêm nghị ngồi ngay ngắn lắng nghe.

Lúc này, hán cảm thấy trên người Đỗ Quyên muội muội có sự uy nghiêm không nói được, khiến hán không dám vui cười, lại không dám khi dễ nàng là muội muội, phảng phất như đối mặt sư phó Nhậm Tam Hòa.

"... Người nhớ: mặc dù chúng ta ở trong núi, thoát nhìn nhỏ bé như con kiến, nhưng người nhất định phải có tâm trí ương ngạnh cứng cỏi. Như vậy, vô luận thân ở thâm sơn cùng cốc hoặc ở nơi phú quý lựa là gấm vóc, đều có thể bảo trì bản chất. 'Một bữa ăn, một gáo nước, tại ngõ hẹp, người không

chịu nổi ưu tư, không thay đổi niềm vui.' " (Ý nói sống trong bản hàn vẫn vui vẻ không lo lắng)

Mắt Lâm Xuân lóe lóe, hỏi: "Cái này ta hiểu. Nhưng là, Đỗ Quyên, cái này cùng với lúc trước..."

Đến cùng bản vẫn là quá nhỏ, liên tưởng tới lời lúc trước lại không lý giải được.

Đỗ Quyên nói: "Đạo lý giống nhau. Tỷ như có người coi trọng một cô gái. Nếu người đó phú quý sẽ không từ thủ đoạn, cho dù là đoạt cũng muốn cướp về nhà. Cuối cùng không chiếm được chân tâm, chẳng qua chỉ lấy được một cái xác không hồn. Nếu người đó nghèo, người ta không muốn gả cho hắn, hắn sẽ tự ti, từ đó tuyệt vọng, đọa lạc không thể tự thoát ra được..."

Lâm Xuân càng nghe mắt mở càng lớn, cuối cùng không thể nhịn được nữa, ngắt lời Đỗ Quyên nói: "Ta sẽ không biến thành người như vậy đâu!"

Đỗ Quyên lắc đầu, càng nghiêm túc nói: "Ngươi cho rằng ta nói chơi sao? Ngươi chưa từng trải nghiệm qua sự hấp dẫn của phú quý danh lợi, không biết tư vị trong đó, đừng nói sớm. Nghe tiểu dượng nói, nó rất lợi hại như bị trúng độc vậy. Nếu không sao có rất nhiều người đọc sách cuối cùng đều đọa lạc, chuyện gì làm không được?"

Chương 107

Không Chịu Cười

Lâm Xuân nghe thế mới coi trọng, trịnh trọng gật đầu.

Yên tĩnh suy nghĩ như muôn tiêu hóa những lời vừa rồi, xong mới nói: "Đỗ Quyên, ta nhớ. Đỗ Quyên, sao người thông minh như vậy, cái gì cũng biết?"

Hắn hiển nhiên buồn bực, cảm thấy mình ra sức cũng không kịp Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên xấu hổ, thầm nghĩ người mới thông minh. Ta đã lăn lộn công tác hết hai mươi mấy năm rồi.

"Người mới thông minh. Ta chỉ học một thứ, người học giỏi nhiều thứ, lại luyện võ. Người nói như vậy là chê cười ta không bằng người?" Nàng giảo hoạt hỏi.

"Không phải !" Quả nhiên Lâm Xuân mắc mưu, nhanh chóng giải thích.

Chợt thấy trong mắt Đỗ Quyên mang ý cười, mới tỉnh ngộ lại, cũng cười theo.

Hắn nhìn ra bên ngoài, nói: "Ta đi, tới nhà Đại gia gia xem xem."

Đỗ Quyên vội dặn dò: "Đi thôi. Nhớ rõ buổi tối đừng đốt đèn đọc sách, tận lực xem ban ngày. Trời tối thì tập võ."

Lâm Xuân đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Đi tới cửa, bỗng nhớ tới cái gì, bước nhanh trở vào, ghé sát vào Đỗ Quyên nhỏ giọng nói: "Sang năm, nếu gia gia nãi nãi người bắt người đi thôn Cây Lê Cầu, ngàn vạn lần người đừng đi."

Đỗ Quyên nghe xong sừng sốt, cũng không nghĩ gì khác, gật đầu nói: "Ta không đi. Qua sang năm ta và nương rời núi, đi nhà bà ngoại."

Lâm Xuân lập tức cảnh giác, cảm thấy Đỗ Quyên tới nhà bà ngoại cũng không an toàn.

Trong đầu hắn còn nhớ rõ tình hình năm đó Phùng Trường Thuận bức Phùng Thị bỏ chồng. Hắn nay đã trưởng thành, lại đọc không ít sách, biết bị hưu là thế nào, bởi vậy chuyện liên quan tới Phùng Trường Thuận, hắn cũng không thích.

"Sao đang tốt lành lại tới nhà bà ngoại người? Lúc nào đi?"

"Không phải tự nhiên muốn đi. Ta lớn như vậy mà chưa từng rời núi. Ngay cả người còn ra ngoài vài lần. Yên tâm, không có chuyện gì, tiểu di và tiểu dưỡng cũng đi. Đại khái 15 tháng giêng sẽ đi."

Nghe nói Nhậm Tam Hòa cũng đi, Lâm Xuân mới yên tâm.

Nhìn nhìn Đỗ Quyên, tâm tư lại suy nghĩ.

Suy nghĩ xong, hần cười nói: "Tôi 30 ta múa sư tử cho các người xem."

Đỗ Quyên vội gật đầu, thúc giục hần cùng đi ra ngoài.

Phùng Thị ở bên ngoài phòng, đang cùng Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly dùng cái sàng nhặt đậu phộng và hạt dưa. Thấy hai đứa nhỏ đi ra, trong mắt nàng lóe lên một tia phức tạp và do dự, sau đó hô: "Xuân Nhi. Học xong rồi? Đến, ăn chút bánh chiên. Định đưa vào phòng cho các người lại sợ quấy rầy các người, nên đặt bên ngoài."

Lâm Xuân cũng không khách khí, đi tới bóc một miếng từ trong bát đặt trên bàn ăn, "Thơm quá, lại giòn. Thím làm thật ngon!"

Phùng Thị cười nói: "Không phải ta, là Đỗ Quyên chiên, bột mì là Tước Nhi nhào."

Nụ cười của nàng có chút xấu hổ, không biết nên tự hào hay nên hổ thẹn.

Khuê nữ có thể làm nàng đương nhiên tự hào. Chỉ là mình lớn tuổi rồi, chuyện trong nhà lại chen tay không được, nên có chút hổ thẹn.

Lâm Xuân nhìn thoáng qua Đỗ Quyên, cười nói: "Các nàng có thể làm, cũng là thím dạy tốt. Mỗi nhà đều có khuê nữ, chỉ có khuê nữ của thím giỏi hơn người khác."

Lời này cào trúng chỗ ngứa của Phùng Thị, nhất thời mặt mày nàng hớn hờ, "Ta dạy được cái gì chứ. Người dạy Đỗ Quyên nhận được chữ cũng là đối với các nàng tốt. Nhận được chữ đến cùng không giống với. Không như chúng ta, một người quê mùa ..."

Nàng cao hứng nói năng lộn xộn.

Đỗ Quyên nhướn mày nhìn Lâm Xuân, vẻ mặt trêu tức.

Lâm Xuân bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, vội quay đầu nói: "Thím, ta đi trước."

Phùng Thị vội nói: "Đi hả? Lần sau lại đến. Ngày mai thím làm đậu hủ, Đỗ Quyên nói muốn nấu ngũ vị hương lá trà. Đến ăn a!"

Lâm Xuân cao giọng đáp ứng "Dạ", vội vàng đi.

Đỗ Quyên thấy hần đi mà tinh thần vẫn còn trong trạng thái tự hào phấn khởi, cùng Hoàng Tước Nhi liếc nhau, đều mím môi cười trộm.

Nàng hỏi Hoàng Tước Nhi: "Buổi chiều rang đậu phộng và hạt dưa?"

Hoàng Tước Nhi gật gật đầu.

Đỗ Quyên nói: "Ta rang thêm mấy cân hạt dưa. Đậu phộng rang ít chút, lại nấu chút đậu phộng ngũ vị hương, cái này ăn không nóng mình."

Phùng Thị nói: "Ngươi lại ép buộc làm!"

Đỗ Quyên nói: "Cũng không tính ép buộc, dễ dàng lắm: buổi tối bỏ đậu phộng vào nồi, nấu lửa nhỏ một đêm, ngày hôm sau là tốt rồi."

Hoàng Ly lập tức kêu lên: "Nấu! Nấu! Nương, để nhị tử nấu!"

Ba khuê nữ đều hưng trí bừng bừng, Phùng thị cũng không ngăn trở thêm. Trong nhà ngày càng hưng vượng, nàng cao hứng. Lại nhớ tới lời Lâm Xuân nói vừa rồi, nàng càng thỏa mãn, nhân tiện nói: "Nấu thì nấu. Các ngươi không sợ phiền, ta mặc kệ."

Vì thế, ba chị em Đỗ Quyên buổi chiều ở trong phòng bếp loay hoay nửa ngày. Rang đậu phộng xong lại rang hạt dưa, rang hạt dưa xong lại nấu đậu phộng. Ngày cuối năm càng lúc càng gần, nồi và bếp không ngừng được sử dụng, làm người ta cũng chờ đợi theo.

Buổi tối, cách vách lại vang lên tiếng mắng của Lâm Đại Đầu, là mắng Lâm Xuân.

Đỗ Quyên rất ngạc nhiên: diên a, sắp cuối năm rồi còn mắng con trai?

Lâm Xuân rất nghe lời lại trí tuệ hiếu thuận, có cái gì để cho hắn mắng !

Nàng bất tri bất giác trách móc Lâm Đại Đầu.

Nàng không biết Lâm Đại Đầu ghen khuất, bị Lâm Xuân chửi.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lâm Xuân lợi dụng thời gian rảnh nói chuyện Nhậm Tam Hòa giao phó với cha mẹ.

Tuy Lâm Đại Đầu và vợ sinh khí nhưng biết hắn nói rất có đạo lý.

Sau khi ra sức mắng Hoàng lão cha và Hoàng đại nương một chặp, Lâm Đại Đầu mới nói: "Vậy cũng không thể để đó, việc này phải nói riêng với Lão Thực thúc và thím một chút."

Lâm Xuân bất mãn nói: "Đã nói là không đề cập tới, còn nói riêng một chút cái gì?"

Lâm Đại Đầu trợn mắt nói: "Cũng phải nhắc nhở bọn họ một chút, bằng không bọn họ quên chuyện đó thì sao."

Lâm Xuân nói: "Căn bản là không định thân! Quên hay không quên cũng không là chuyện lớn gì."

Lâm Đại Đầu nổi lửa không nhịn được nữa, giơ tay đánh vào đầu hắn, mắng: "Sao ta nuôi ra ngươi xuẩn như vậy! Cha ngươi bỏ bao tâm trí, mẹ ngươi uổng phí rất nhiều sữa, đều nuôi không khuê nữ người ta hả?"

Vợ Đại Đầu vội vỗ lên mu bàn tay của chồng mình, trầm mặt nói: "Người làm gì mà đánh hấn?" Lại quay đầu nhìn Lâm Xuân nói: "Xuân Nhi, Đỗ Quyên là cô gái tốt..."

Lâm Xuân nhú đôi mày nhỏ ngắt lời của bọn họ, nói: "Cha không phí tâm, nương cũng không uống sữa. Đỗ Quyên mặc kệ làm được món ngon gì đều đưa một chén cho chúng ta ăn. Các người còn được ăn trước Đại bá phụ và đại bá nương kia, bọn họ là cha mẹ nuôi của nàng đó. Sư phó là tiểu dưỡng của Đỗ Quyên, đưa chúng ta biết bao nhiêu món ăn thôn quê? Tính ra, cha và nương vẫn có lời a!"

Còn có một câu hấn chưa nói: thứ Đỗ Quyên dạy hấn càng không đếm được.

Lâm Đại Đầu sao nói lại Lâm Xuân!

Đứa con trai này không chỉ học thợ mộc tập võ, còn đọc rất nhiều sách.

Mỗi khi thấy hấn cầm sách lên đọc, viết lại tính toán, hấn kính sợ không thôi.

Ngay cả gia gia hấn, Lâm lão thái gia năm xưa cũng không đọc nhiều sách như vậy, bởi vậy đã trăm dặn dò ngày dạy bảo, không cho hấn lấy việc vặt trong nhà khó xử Lâm Xuân.

Tùng đêm hấn thăm tự hào con trai mình, nay lại nổi tánh bướng bỉnh làm hấn tức giận đến chết, hỏi tới: "Vậy người không muốn cưới Đỗ Quyên?"

Lâm Xuân sừng sốt một chút, không chút do dự trả lời: "Không muốn!"

Đỗ Quyên đã nói như vậy, sao hấn có thể không giúp nàng chứ.

Nếu là Lâm gia chặn ngang một cước, phu quân kiếp trước của nàng tìm đến thì phải làm thế nào?

Hấn không muốn Đỗ Quyên khó xử, cũng không muốn trong miệng thiên hạ, Đỗ Quyên trở thành người vì đạt mục đích không từ thủ đoạn.

Cho nên, hấn trả lời thực khẳng định, thực kiên quyết.

Lâm Đại Đầu hận nghiên răng nghiên lợi, liếc nhìn vợ. Không còn cách nào.

Kịch liệt thở hắt hắt hai cái, hấn bỗng nhiên nói: "Người không nghĩ. Tốt! Vậy cha cũng không cần phí tâm tìm Hoàng gia. Hôm kia huynh đệ của đại bá nương người tới đây, thấy người rất thích nên nói với đại bá nương là, muốn đem nhị khuê nữ gả cho người. Người không muốn cưới Đỗ Quyên, cha giúp người định thân với An Khả biểu muội đi."

Lâm Xuân nghe ngây ngẩn cả người.

Đảo mắt nghĩ, An Khả biểu muội là ai?

Lón lên trông thế nào?

Vợ Đại Đầu thấy nhi tử ngẩn người, nhắc nhở: "Năm ngoái cùng Thủy Tú tỷ tỷ người tới nhà chúng ta đó, mặc bộ đồ mà xanh lam, không nói lớn tiếng, gặp người là mặt đỏ lên."

Trong đầu Lâm Xuân hiện lên bóng dáng một bé gái rụt rè sợ hãi, không khỏi giật mình, lớn tiếng nói: "Không được!"

Đợi một vạn năm!

Chẳng lẽ chính là như vậy?

Vậy cũng không được. Cho dù đợi một triệu năm cũng không được.

Bỗng nhiên lòng hấn cứng rần, phát hiện khi nghe Đỗ Quyên nói mấy ngàn năm một vạn năm, những con số đặc biệt đó làm hấn chấn động, giờ phút này bắt đầu không còn ý nghĩa gì nữa.

Học vấn của Lâm Đại Đầu không bằng nhi tử, lại thắng ở chỗ sống lâu thành lão làng. So với Lâm Xuân, hấn không khác cáo già hồ ly.

Bởi vậy, thấy vẻ mặt nhi tử khó chịu, biến ảo khó đoán, hấn thoải mái cười rộ lên, nói: "Sao lại không được? An Khả vừa cần mẫn lại bồn phận, nói tới, so với Đỗ Quyên nha đầu kia tốt hơn nhiều. Đỗ Quyên nhìn tốt, kỳ thật cũng không quá tốt, có chút..."

Hấn dừng lại, muốn tìm khuyết điểm của Đỗ Quyên.

Vất hết óc, lại phát hiện căn bản tìm không ra.

Nha đầu kia, xinh xắn lại có thể làm việc, miệng ngọt còn hiền lành, chủ yếu nhất là tâm thiện, ngay cả gia gia nãi nãi đối với nàng như vậy, tuy nàng ứng phó thỏa đáng, cũng không quên hiếu thuận, quả thật làm cho người ta không thể không thích.

Dù nàng không hoà nhã với hấn, hấn cũng không có cách nào không thích nàng.

Ý thức được điểm ấy, hấn không khỏi sinh khí lại buồn bực, một lần nữa ghen tị với Hoàng Lão Thực: sao có thể sinh ra khuê nữ như vậy?

Ông trời thật quá không nói quy củ, không phải nói "Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột sẽ đào động" sao, sao khuê nữ Lão Thực có thể xuất sắc như vậy chứ?

Lâm Xuân có linh tính, hấn cảm thấy rất phù hợp lẽ thường.

Lâm Xuân thấy cha có vẻ như muốn bỏ trí Đỗ Quyên, rất không thích; lại cảm thấy mình miệng lưỡi cả nửa ngày cũng không thuyết phục được bọn họ, bắt nổi tính trẻ con lên, nói: "Nếu người thật định nàng, cưới về ta cũng quai kia lượng nàng."

Nói xong đứng dậy chạy đi.

Đem vợ quai kia lượng, là ám chỉ ở goá thủ tiết.

Lời này do Lâm Xuân nghe đại bá nương nhàn thoại với người khác, cho rằng dù không bỏ vợ, cũng không dòm ngó tới. Lúc này nói ra, vừa đúng.

Lâm Đại Đầu nghe xong, tức giận đến đuổi theo ra ngoài, đứng ở cửa hướng vào bóng đêm đen như mực mắng: "Tên tiểu tử người giỏi lắm! Giới thì buổi tối đừng trở về! Sau này cũng đừng trở về!"

Hùng hùng hồ hồ nửa ngày, mới vừa quay đầu vào nhà.

Không ngờ vừa xoay mặt đã nhìn thấy một bóng đen to cao ở phía sau, hấn sợ tới mức kêu to lên: "Má ơi!" Loạng choạng lui về phía sau hai bước, suýt chút ngã xuống bậc thang.